

Skutky apoštolské

¹ První zajisté knihu sepsalť jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš činiti a učiti, ² Až do toho dne, v kterémžto dav příkázání apoštolům, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest. ³ Kterýmžto i zjevoval sebe samého živého po svém umučení ve mnohých jistých důvodích, za čtyřiceti dnů ukazuje se jim a mluvě o království Božím. ⁴ A shromáždiv se s nimi, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne. ⁵ Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech. ⁶ Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské? ⁷ I řekl jim: Neníť vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil. ⁸ Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země. ⁹ A to pověděv, ani na to hledí, vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich. ¹⁰ A když za ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podle nich v rouše bílém, ¹¹ A řekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jakž jste spatřili způsob

jeho jdoucího do nebe. ¹² Tedy navrátili se do Jeruzaléma od hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne svátečního. ¹³ A když přišli domů, vstoupili do vrchního příbytku domu, kdež přebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův a Šimon Zelótes a Judas bratr Jakubův. ¹⁴ Ti všickni byli trvajíce jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho. ¹⁵ V těch pak dnech povstav Petr uprostřed učedníků, řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a dvadcíti): ¹⁶ Muži bratří, musilo se naplniti Písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, jenž jímali Ježíše. ¹⁷ Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přísluhování tohoto. ¹⁸ Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na dvě, i vykydla se všecka střeva jeho. ¹⁹ A to známé jest učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě, takže jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve. ²⁰ Psáno jest zajisté v knihách Žalmů: Budiž příbytek jeho pustý, a nebud', kdo by přebýval v něm, a opět: Biskupství jeho vezmi jiný. ²¹ Protož musíť to býti, aby jeden z těch mužů, kteříž jsou s námi bývali po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš, ²² Počav od křtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhůru vzat jest od nás, byl svědkem spolu s námi vzkříšení jeho. ²³ Tedy

postavili dva, Jozefa, jenž sloužil Barsabáš, kterýž měl přijmout Justus, a Matěje. ²⁴ A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukaž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou, ²⁵ Aby přijal los přísluhování tohoto a apoštolství, z něhož jest vypadl Jidáš, aby odšel na místo své. ²⁶ I dali jim losy. Spadl pak los na Matěje, i připojen jest z společného snešení k jedenácti apoštolům.

2

¹ A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místě. ² I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. ³ I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýžto posadil se na každém z nich. ⁴ I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvat. ⁵ Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. ⁶ A když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že je slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem jeho. ⁷ I děsili se všickni a divili se, řkouce jedni k druhým: Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteříž mluví, Galilejští? ⁸ A kterak my je slyšíme jeden každý z nás mluvit jazykem naším, v kterémž jsme se zrodili? ⁹ Partští, a Medští, a Elamitští, a kteříž přebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii, ¹⁰ V Frygii a v Pamfylii, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Římané, Židé, i vnově na

víru obrácení, ¹¹ Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží. ¹² I děsili se všickni a divili se, jeden k druhému řkouce: I což toto bude? ¹³ Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito. ¹⁴ A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všickni, kteříž bydlíte v Jeruzalémě, toto vám známo buď, a ušima pozorujte slov mých. ¹⁵ Jistě nejsou tito, jakož vy se domníváte, zpílí, poněvadž jest teprv třetí hodina na den. ¹⁶ Ale totoť jest, což jest předpovědíno skrze proroka Joele: ¹⁷ A budeť v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou. ¹⁸ A zajisté na služebníky své a na služebnice své v těch dnech vyleji z Ducha mého, a budou prorokovati. ¹⁹ A ukáží zázraky na nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheň a páru dýmovou. ²⁰ Slunce obrátí se v temnost a měsíc v krev, prve než přijde den Páně veliký a zjevný. ²¹ A staněť se, že každý, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude. ²² Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, kteréž činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož i vy sami víte, ²³ Toho, pravím, vydaného, z uložené rady a předzvědění Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste. ²⁴ Jehožto Bůh vzkřísil, zprostiv ho bolestí smrti, jakož nebylo možné jemu držánu býti od ní.

²⁵ Nebo David praví o něm: Spatřoval jsem Pána před sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul. ²⁶ Protož rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk můj, nýbrž i tělo mé odpočine v naději. ²⁷ Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení. ²⁸ Znamé jsi mi učinil cesty života, a naplníš mne utěšením před obličejem svým. ²⁹ Muži bratří, sluší směle mluvit k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne. ³⁰ Prorok tedy byv a věděv, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista a posadí na stolicí jeho, ³¹ To předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo porušení. ³² Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehožto my všickni svědkové jsme. ³³ Protož pravicí Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte. ³⁴ Neboť jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, ³⁵ Dokavadž nepoložím nepřátele tvých, aby byli podnože noh tvých. ³⁶ Protož věziž jistě všecken dům Izraelský, žeť jest Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali. ³⁷ To slyševše, zkormoucení jsou v srdci svém, a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Což máme činiti, muži bratří? ³⁸ Tedy Petr řekl k nim: Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. ³⁹ Vámtť jest zajisté

zaslíbení stalo se a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš. ⁴⁰ A jinými slovy mnohými osvědčoval a napomínal jich, řka: Oddělte se od pokolení toho zlého. ⁴¹ Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tří tisíců. ⁴² I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách. ⁴³ I přišla na všelikou duši bázeň, a mnozí divové a zázrakové dali se skrze apoštoly. ⁴⁴ Všickni pak věřící byli pospolu, a měli všechny věci obecné. ⁴⁵ A prodávali vladařství a statky, a dělili mezi všechny, jakž komu potřebí bylo. ⁴⁶ A na každý den trvající jednomyslně v chrámě, a lámajíce po domácích chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce, ⁴⁷ Chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.

3

¹ Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou. ² A muž nějaký, chromý tak narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly Krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházelí do chrámu. ³ Ten uzřev Petra a Jana, ani vcházeti měli do chrámu, prosil jich, aby mu almužnu dali. ⁴ I pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás. ⁵ A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme od nich. ⁶ Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu

Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod'. ⁷ I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové. ⁸ A zchytiv se, stál, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodě, a poskakuje, a chvále Boha. ⁹ A viděl jej všecken lid, an chodí a chválí Boha. ¹⁰ I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužně sedával u dveří Krásných chrámových. I naplnění jsou strachem a děšením nad tím, což se stalo jemu. ¹¹ A když se ten uzdravený přídržel Petra a Jana, sběhl se k nim všecken lid do sínce, kteráž sloula Šalomounova, předěšen jsa. ¹² To viděv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se divíte tomuto? Anebo co na nás tak pilně hledíte, jako bychom my svou mocí aneb nábožností učinili to, aby tento chodil? ¹³ Bůh Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepřeli se před tváří Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštění. ¹⁴ Vy pak svatého a spravedlivého odepřeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. ¹⁵ Ale dárce života zamordovali jste, kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých; čehož my svědkové jsme. ¹⁶ A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a víra, kteráž jest skrze něho, dala jemu celé zdraví toto před obličejem všech vás. ¹⁷ Ale nyní, bratří, vím, že jste to z nevědomí učinili, jako i knížata vaše. ¹⁸ Bůh pak to, což předzvěstoval skrze ústa všech proroků, že měl Kristus trpěti, tak jest naplnil. ¹⁹ Protož čiňte pokání, a obraťte

se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváři Páně, ²⁰ A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista. ²¹ Kteréhož zajisté musí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků. ²² Mojžíš zajisté otcům řekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluvití vám. ²³ A staněť se, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého. ²⁴ Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteřížkoli mluvili, také jsou o těchto dnech předzvěstovali. ²⁵ Vy jste synové proroků a synové úmluvy, kterouž učinil Bůh s otcí našimi, řka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všecky čeledi země. ²⁶ Vám nejprve Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

4

¹ A když oni mluvili k lidu, přišli kněží a úředník chrámu a saduceové, ² Těžce to nesouce, že lid učili a zvěstovali ve jménu Ježíše vzkříšení z mrtvých. ³ I vztáhli na ně ruce a vsadili je do žaláře až do jitra, neb již byl večer. ⁴ Mnozí pak z těch, kteříž slyšeli slovo Boží, uvěřili. I učiněn jest počet mužů okolo pěti tisíců. ⁵ Stalo se pak nazejtří, sešli se knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémě, ⁶ A Annáš nejvyšší kněz, a Kaifáš, a Jan, a Alexander, a kteřížkoli byli

z pokolení nejvyššího kněze. ⁷ I postavivše je mezi sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu učinili jste to vy? ⁸ Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, řekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští, ⁹ Poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému učiněné, kterak by on zdrav učiněn byl: ¹⁰ Známo buď všechněm vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí před vámi zdravý. ¹¹ Toť jest ten kámen za nic položený od vás dělníků, kterýž učiněn jest v hlavu úhelní. ¹² A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni býti. ¹³ I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali. ¹⁴ Ělověka také toho vidouce, an stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, neměli co mluvíti proti nim. ¹⁵ I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek, ¹⁶ Řkouce: Co učiníme lidem těmto? Nebo že jest zjevný zázrak stal se skrze ně, všem přebývajícím v Jeruzalémě známé jest, aniž můžeme toho zapřítí. ¹⁷ Ale aby se to více nerozhlašovalo v lidu, s pohružkou přikážme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí nemluvili. ¹⁸ I povolavše jich, přikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani učili ve jménu Ježíšovu. ¹⁹ Tedy Petr a Jan odpovídajíce, řekli jim: Jest-li to spravedlivé před obličejem

Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sudte. ²⁰ Nebť nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli. ²¹ A oni pohroživše jim, propustili je, nenalezše na nich příčiny trestání, pro lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo. ²² Byl zajisté v letech více než ve čtyřicíti člověk ten, při kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení. ²³ A jsouce propuštění, přišli k svým a pověděli jim, co k nim přední kněží a starší mluvili. ²⁴ Kteríž uslyševše to, jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu a řekli: Hospodine, ty jsi Bůh, kterýž jsi učinil nebe i zemi, i moře i všecko, což v nich jest, ²⁵ Kteríž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, řekl: Proč jsou se bouřili národové a lidé myslili marné věci? ²⁶ Postavili se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho. ²⁷ Právěť jsou se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským, ²⁸ Aby učinili to, což ruka tvá a rada tvá předuložila, aby se stalo. ²⁹ A nyní, Pane, pohlediž na pohružky jejich a dejž služebníkům svým mluvití slovo tvé svobodně a směle, ³⁰ Vztahuje ruku svou k uzdravování a k činění divů a zázraků, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše. ³¹ A když se oni modlili, zatřáslo se to místo, na kterémž byli shromážděni, a naplnění jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně. ³² Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z těch věcí, kteréž měl, svým

vlastním býti pravil, ale měli všechny věci obecné. ³³ A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim. ³⁴ A žádný mezi nimi nebyl nuzný; nebo kteřížkoli měli pole nebo domy, prodávající, přinášeli peníze, za kteréž prodávali, ³⁵ A kladli před nohy apoštolské. I rozdělováno bylo jednomu každému, jakž komu potřebí bylo. ³⁶ Jozes pak, kterýž příjmi měl od apoštolů Barnabáš, (což se vykládá syn utěšení,) z pokolení Levítského, z Cypru rodem, ³⁷ Měv pole, prodal je, a přinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.

5

¹ Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafirou, manželkou svou, prodal statek. ² A lstivě něco těch peněz ujal s vědomím manželky své, a přinesa díl nějaký, položil k nohám apoštolským. ³ I řekl Petr: Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé lstí, tak abys lhal Duchu svatému a lstivě ujal částku peněz za to pole? ⁴ Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proč jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu. ⁵ Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I spadla bázeň veliká na všechny, kteříž to slyšeli. ⁶ A vstavše mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali. ⁷ I stalo se po chvíli, jako po třech hodinách, že i jeho žena, nevěduci, co se bylo stalo, přišla. ⁸ I řekl k ní Petr: Pověz mi, za toliko-li jste pole své

prodali? A ona řekla: Ano, za tolik. ⁹ Tedy dí jí Petr: I pročez jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Páně? Aj, nohy těch, kteříž pochovali muže tvého, přede dveřmi jsou, a vynesouť také i tebe. ¹⁰ I padla hned před nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, našli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podle muže jejího. ¹¹ I byla bázeň veliká po vší církvi, i mezi všemi, kteříž to slyšeli. ¹² Skrže ruce pak apoštolů dáli se divové a zázrakové velicí v lidu, (A bývali všickni jednomyslně v sínci Šalomounově. ¹³ Jiný pak žádný neodvážil se připojiti k nim, ale velebil je lid. ¹⁴ A vždy více se rozmáhalo množství věřících Pánu, mužů i také žen.) ¹⁵ Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoň stín jeho zastínil na některé z nich. ¹⁶ Scházelo se pak množství z okolních měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchů nečistých, a uzdravováni byli všickni. ¹⁷ Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplněni jsou závistí. ¹⁸ I zjímali apoštoly, a vsázeli je do žaláře obecného. ¹⁹ Ale anděl Páně v noci otevřev dveře u žaláře, vyvedl je ven a řekl: ²⁰ Jděte, a postavíce se, mluďte lidu v chrámě všecka slova života tohoto. ²¹ To oni uslyševše, vešli na úsvitě do chrámu a učili. Tedy přišed nejvyšší kněz a ti, kteříž s ním byli, svolali radu a všecky starší synů Izraelských, i poslali do žaláře, aby byli přivedeni. ²² A služebníci přišedše, nenalezli jich v žaláři. A navrátivše se, vypravovali,

²³ Řkouce: Žalář zajisté našli jsme zavřený se vši pilností a strážné vně stojící u dveří, ale otevřevše dveře, žádného jsme tam nenalezli. ²⁴ A když uslyšeli řeči tyto i nejvyšší kněz i úředník chrámu i jiní přední kněží, nerozuměli, co by se to stalo. ²⁵ A přišed kdosi, pověděl jim, řka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláře, v chrámě stojí a učí lid. ²⁶ Tedy šel tam úředník s služebníky, a přivedl je bez násilí; nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni. ²⁷ A přivedše je, postavili je v radě. I otázal se jich nejvyšší kněz, ²⁸ Řka: Zdaliž jsme vám přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás uvéstí krev člověka toho. ²⁹ Odpověděv pak Petr a apoštolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí. ³⁰ Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše na dřevě. ³¹ Toho jest Bůh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravící svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů. ³² A my jsme svědkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, jenž jsou poslušni jeho. ³³ Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhladili. ³⁴ Tedy povstav v radě jeden farizeus, jménem Gamaliel, Zákona učitel, vzácný muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly. ³⁵ I řekl jim: Muži Izraelští, pilně se rozmyslte při těchto lidech, co máte činiti. ³⁶ Nebo před těmito časy byl povstal Teudas, pravě se také býti něčím velikým, jehož se přidrželo mužů

okolo čtyř set; kterýžto již zahynul, i všickni, kteříž přistoupili k němu, rozptýleni jsou a v nic obráćeni. ³⁷ Po něm pak povstal Judas Galilejský za dnů popisu, a mnoho lidu po sobě obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteřížkoli přistoupili k němu, rozptýleni jsou. ³⁸ A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj těmto lidem, a nechte jich. Nebo jestližeť jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchneť se; ³⁹ Pakliť jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste snad i Bohu odporní nalezení nebyli. ⁴⁰ I povolili jemu. A povolavše apoštolů, a zmrskavše je, přikázali, aby více nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je. ⁴¹ Oni pak šli z toho jejich shromáždění, radující se, že jsou hodni učinění trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše. ⁴² Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati Ježíše Krista.

6

¹ A v těch dnech, když se rozmnožovali učedníci, stalo se reptání Řeků proti Židům proto, že by zanedbávány byly v přisluhování vezdejším vdovy jejich. ² Tedy dvanácte apoštolů, svolavše množství učedníků, řekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, přisluhovali stolům. ³ Protož, bratří, vybeřte z sebe mužů sedm dobropověstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci. ⁴ My pak modlitby a služby slova Páně pilni budeme. ⁵ I líbila se ta řeč všemu množství. I vyvolili

Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše Antiochenského, k víře vnově obráceného. ⁶ Ty postavili před obličejem apoštolů, kteřížto pomodlivše se, vzkládali na ně ruce. ⁷ I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se počet učedníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry. ⁸ Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky veliké v lidu. ⁹ I povstali někteří z školy, kteráž sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a těch, kteříž byli z Cilicie a Azie, hádající se s Štěpánem. ¹⁰ A nemohli odolati moudrosti a Duchu Páně, kterýž mluvil. ¹¹ Tedy lstivě nastrojili muže, kteříž řekli: My jsme jej slyšeli mluvit slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu. ¹² A tak zbouřili lid a starší i zákoníky, a obořivše se na něj, chytili jej, a vedli do rady. ¹³ I vystavili falešné svědky, kteříž řekli: Èlověk tento nepřestává mluvit slov rouhavých proti místu tomuto svatému i proti Zákonu. ¹⁴ Nebo jsme slyšeli jej, an praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkaží místo toto, a promění ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš. ¹⁵ A pilně patříce na něj všickni, kteříž seděli v radě, viděli tvář jeho, jako tvář anděla.

7

¹ Tedy řekl nejvyšší kněz: Jest-liž to tak? ² A on řekl: Muži bratří a otcové, slyšte. Bůh slávy ukázal se otci našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než bydlil v Cháran. ³ A řekl

k němu: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, a pojď do země, kterouž ukáži tobě. ⁴ Tedy vyšel z země Kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když umřel otec jeho, přestěhoval jej do země této, v kteréžto vy nyní bydlíte. ⁵ A nedal jemu dědictví v ní, ani šlépěje nožné, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho po něm, když ještě neměl dědice. ⁶ Mluvil pak jemu Bůh takto: Budeť símě tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobena, a zle s ním budou nakládati za čtyři sta let. ⁷ Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, pravíť Bůh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místě. ⁸ I vydal jemu smlouvu obřízky. A tak on zplodil Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a Jákob ⁹ A patriarchové v nenávisti měvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bůh byl s ním, ¹⁰ A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost před tváří faraona, krále Egyptského, takže ho učinil úředníkem nad Egyptem a nade vším domem svým. ¹¹ Potom přišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananějskou, a soužení veliké, aniž měli pokrmů otcové naši. ¹² A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptě, poslal tam otce naše nejprve. ¹³ A když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratří svých, a zjevena jest rodina Jozefova faraonovi. ¹⁴ Tedy poslav Jozef posly, přistěhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti a pěti. ¹⁵ I vstoupil Jákob do Egypta, a tam umřel on i otcové naši. ¹⁶ I přeneseni jsou do Sichem, a pochováni v

hrobě, kterýž byl koupil Abraham za stříbro od synů Emorových, otce Sichemova. ¹⁷ Když se pak přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přísáhl Bůh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě, ¹⁸ Až vtom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa. ¹⁹ Ten lstivě nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše, takže musili vyhazovati nemluvnátka svá, aby se nerozplozovali. ²⁰ V tom času narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest za tři měsíce v domu otce svého. ²¹ A když vyložen byl na řeku, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobě za syna. ²² I vyučen jest Mojžíš vši moudrosti Egyptské, a byl mocný v řečech i v skutcích. ²³ A když jemu bylo čtyřidceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratří své, syny Izraelské. ²⁴ A uzřev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl, zabiv Egyptského. ²⁵ Domníval se zajisté, že bratří jeho rozumějí tomu, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bůh vysvobození, ale oni nerozuměli. ²⁶ Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtěl je v pokoj uvésti, řka: Muži, bratří jste, i proč křivdu činíte sobě vespolek? ²⁷ Ten pak, kterýž činil křivdu bližnímu svému, odehnal ho, řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím nad námi? ²⁸ Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi včera zabil Egyptského? ²⁹ I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny. ³⁰ A když se vyplnilo let čtyřidceti, ukázal se jemu na poušti hory Sinai anděl Páně, v plameni ohně ve kři. ³¹ A Mojžíš uzřev to,

divil se tomu vidění. A když blíže přistoupil, aby to pilněji spatřil, stal se k němu hlas Páně: ³² Jáť jsem Bůh otců tvých, Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův. I zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patřiti. ³³ I řekl jemu Pán: Zzuj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, země svatá jest. ³⁴ Viděl jsem, viděl trápení lidu svého, kterýž jest v Egyptě, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní pojď, pošli tě do Egypta. ³⁵ Toho Mojžíše, kteréhož se odepřeli, řkouce: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcí? tohoť jest Bůh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku anděla, kterýž se jemu ukázal ve kři. ³⁶ A ten je vyvedl, čině divy a zázraky v zemi Egyptské a na moři Ěerveném, i na poušti za čtyřidceti let. ³⁷ Toť jest ten Mojžíš, kterýž řekl synům Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich, podobně jako mne, toho poslouchejte. ³⁸ Onť jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andělem, kterýž mluvíval k němu na hoře Sinai, i s otcí našimi, kterýž přijal slova živá, aby je nám vydal. ³⁹ Jehož nechtěli poslušni býti otcové naši, ale zavrhli jej, a odvrátili se srdci svými do Egypta, ⁴⁰ Řkouce k Aronovi: Učiň nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo. ⁴¹ I udělali v těch dnech tele, a obětovali oběti modle, a veselili se v díle rukou svých. ⁴² I odvrátil se od nich Bůh, a vydal je, aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách Prorockých: Zdaliž jste

mi oběti aneb dary obětovali za čtyřicet let na poušti, dome Izraelský? ⁴³ Nýbrž nosili jste stánek modly Moloch, a hvězdu boha vašeho Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdělali sobě, abyste se jim klaněli. Protož přestěhuji vás za Babylon. ⁴⁴ Stánek svědectví měli jsou otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, jenž řekl Mojžíšovi, aby jej udělal, podle způsobu toho, kterýž byl viděl. ⁴⁵ Kterýžto přijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue tam, kdež bylo prve vladařství pohanů, kteréž vyhnal Bůh od tváři otců našich, až do dnů Davida. ⁴⁶ Jenž našel milost před obličejem Božím, a prosil, aby našel stánek Bohu Jákobovu. ⁴⁷ Šalomoun pak udělal jemu dům. ⁴⁸ Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udělaných, jakož dí prorok: ⁴⁹ Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i jakýž mi tedy dům uděláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpočívání mého? ⁵⁰ Zdaliž ruka má všeho toho neučinila? ⁵¹ Tvrdošijní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy. ⁵² Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, jenž předzvěstovali příchod spravedlivého tohoto, jehožto vy nyní zrádci a vražedníci jste. ⁵³ Kteříž jste vzali Zákon působením andělským, a neostříhali jste ho. ⁵⁴ Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škřipěli zuby na něho. ⁵⁵ On pak pln jsa Ducha svatého, pohledv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. ⁵⁶ I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží. ⁵⁷ A oni

zkřikše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj. ⁵⁸ A vyvedše jej z města, kamenovali ho. A svědkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloužil Saul. ⁵⁹ I kamenovali Štěpána vzývajícího Boha a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého. ⁶⁰ A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv, usnul v Pánu.

8

¹ Saul pak také přivolil k usmrcení jeho. I přišlo v ten čas veliké protiventství na církev, kteráž byla v Jeruzalémě, a všickni se rozprchli po krajinách Judských a Samařských, kromě apoštolů. ² I pochovali Štěpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním. ³ Saul pak hubil církev, do domů vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláře. ⁴ Ti pak, kteříž se byli rozprchli, chodili, kážíce slovo Boží. ⁵ A Filip všed do města Samaří, kázal jim Krista. ⁶ I pozorovali zástupové s pilností jednomyslně toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž činil. ⁷ Nebo duchové nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni jsou. ⁸ A stala se radost veliká v tom městě. ⁹ Muž pak nějaký, jménem Šimon, před tím v tom městě čáry provodil, a lid Samařský mámil, pravě se býti nějakým velikým. ¹⁰ Na něhož pozor měli všickni, od nejmenšího až do největšího, říkajíce: Tentoť jest Boží moc veliká. ¹¹ Pozor pak měli na něho, protože je za mnohý

čas mámil svými čary. ¹² A když, uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy, ¹³ Tedy i ten Šimon také uvěřil, a pokřtěn byv, přidržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké činěné, děsil se. ¹⁴ Uslyšavše pak v Jeruzalémě apoštolé, že by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. ¹⁵ Kteříž přišedše k nim, modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého. ¹⁶ (Nebo ještě byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.) ¹⁷ Tedy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého. ¹⁸ I uzřev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dává se Duch svatý, přinesl jim peníze, ¹⁹ Řka: Dejte i mně tu moc, ať, na kohož bych koli vzložil ruce, přijme Ducha svatého. ²⁰ I řekl k němu Petr: Peníze tvé budtež s tebou na zatracení, protože jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjednán za peníze. ²¹ Nemáš dílu ani losu v této věci; nebo srdce tvé není upřímé před Bohem. ²² Protož čiň pokání z této své nešlechtnosti, a pros Boha, zda by odpuštěno bylo tobě to myšlení srdce tvého. ²³ Nebo v žluči hořkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím. ²⁴ I odpověděv Šimon, řekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepřišlo něco z těch věcí, kteréž jste mluvili. ²⁵ Oni pak osvědčovavše a mluvivše slovo Páně, navrátili se do Jeruzaléma, a ve mnohých městečkách Samaritánských kázali evangelium. ²⁶ V tom anděl Páně mluvil k Filipovi, řka: Vstaň a jdi ku polední straně na

cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do města Gázy, kteréž jest pusté. ²⁷ A on vstav, i šel. A aj, muž Mouřenín, kleštětec, komorník královny Mouřenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby se modlil, ²⁸ Již se navracoval zase, sedě na voze svém, a četl Izaiáše proroka. ²⁹ I řekl Duch k Filipovi: Přistup a přiviň se k vozu tomu. ³⁰ A příběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše proroka. I řekl: Rozumíš-liž, co čteš? ³¹ A on řekl: Kterakž bych mohl rozuměti, leč by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil na vůz, a seděl s ním. ³² Místo pak toho Písma, kteréž četl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden jest, a jako beránek němý před tím, kdož jej stráže, tak neotevřel úst svých. ³³ V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo vypraví, ačkoli zahlazen byl z země život jeho? ³⁴ A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobě, čili o někom jiném? ³⁵ Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho Písma, zvěstoval jemu Ježíše. ³⁶ A když jeli cestou, přijeli k jedné vodě. I řekl komorník: Aj, teď voda. Proč nemám býti pokřtěn? ³⁷ I řekl Filip: Věříš-li celým srdcem, slušit. A on odpověděv, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží. ³⁸ I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho. ³⁹ A když vystoupili z vody, Duch Páně pochopil Filipa, a neviděl ho více komorník; i jel cestou svou, raduje se. ⁴⁰ Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodě, kázal evangelium všem městům, až

přišel do Cesaree.

9

¹ Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordě proti učedníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi, ² A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty které muže nebo ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma. ³ A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe. ⁴ A padna na zem, uslyšel hlas řkoucí: Saule, Saule, proč mi se protiviš? ⁵ A on řekl: I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protiviš. Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati. ⁶ A on třesa se a boje se, řekl: Pane, co chceš, abych činil? A Pán k němu: Vstaň a jdi do města, a bude tobě povědino, co bys ty měl činiti. ⁷ Ti pak muži, kteříž šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté slyšice, ale žádného nevidouce. ⁸ I vstal Saul z země, a otevřev oči své, nic neviděl. Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku. ⁹ I byl tu za tři dni nevida, a nejedl nic, ani nepil. ¹⁰ Byl pak jeden učedník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I řekl k němu Pán u vidění: Ananiáši. A on řekl: Aj, já, Pane. ¹¹ A Pán k němu: Vstaň a jdi do ulice, kteráž slove Přímá, a hledej v domě Judově Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se, ¹² A viděl u vidění muže, Ananiáše jménem, an jde k němu, a vzkládá naň ruku, aby zrak přijal. ¹³ I odpověděl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak mnoho zlého činil svatým tvým v Jeruzalémě.

14 A i zdeť má moc od předních kněží, aby jímál všecky, kteříž vyzývají jméno tvé. 15 I řekl jemu Pán: Jdi, neboť on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Izraelské. 16 Jáť zajisté ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno mé. 17 I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naň, řekl: Saule bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým. 18 A hned spadly s očí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokřtěn jest. 19 A přijav pokrm, posilnil se. I zůstal Saul s učedníky, kteříž byli v Damašku, za několiko dní. 20 A hned v školách kázal Krista, pravě, že on jest Syn Boží. 21 I divili se náramně všickni, kteříž jej slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémě ty, kteříž vyzývali jméno toto, a sem na to přišel, aby je svázané vedl k předním kněžím? 22 Saul pak mnohem více se zmocňoval a zahanboval Židy, kteříž byli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus. 23 A když přeběhlo drahně dnů, radu mezi sebou na tom zavřeli Židé, aby jej zabili. 24 Ale zvěděl Saul o těch úkladech jejich. Ostříhali také i bran ve dne i v noci, aby jej zahubili. 25 Ale učedníci v noci vzavše ho, spustili jej po provaze přes zed v koši. 26 Přišed pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se přitovaryšiti k učedníkům, ale báli se ho všickni, nevěříce, by byl učedníkem. 27 Barnabáš pak přijav jej, vedl ho k apoštolům, a vypravoval jim, kterak na cestě viděl Pána, a

že mluvil s ním, a kterak v Damašku svobodně mluvil ve jménu Ježíše. ²⁸ I byl s nimi přebývaje v Jeruzalémě, ²⁹ A směle mluvě ve jménu Pána Ježíše, a hádal se s Řeky; oni pak usilovali ho zabíti. ³⁰ To zvěděvše bratří, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu. ³¹ A tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samaří měli pokoj, vzdělávajíce se, a chodíce v bázni Páně, a rozhojňovali se potěšením Ducha svatého. ³² Stalo se pak, že Petr, když procházel všechny sbory, přišel také k svatým, kteříž byli v Lyddě. ³³ I našel tu člověka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený. ³⁴ I řekl mu Petr: Eneáši, uzdravujet tebe Ježíš Kristus; vstaň a ustel sobě. A hned vstal. ³⁵ I viděli jej všickni, kteříž bydlili v Lyddě a v Sárone, kteříž se obrátili ku Pánu. ³⁶ Byla pak jedna učednice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutků dobrých a almužen, kteréž činila. ³⁷ I stalo se v těch dnech, že roznemohši se, umřela. Kteroužto umyvše, položili na síň vrchní. ³⁸ A že byla blízko Lydda od Joppen, uslyšavše učedníci, že by tam byl Petr, poslali k němu dva muže, prosíce ho, aby sobě neobtěžoval přijíti až k nim. ³⁹ Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když přišel, vedli jej na síň. I obstoupily ho všechny vdovy, plačíce a ukazující sukně a pláště, kteréž jim dělala, dokudž s nimi byla, Dorkas. ⁴⁰ I rozkázav všechněm vyjítí ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tělu, řekl: Tabito, vstaň. A ona otevřela oči své, a užřevši Petra, posadila se. ⁴¹ A podav jí

ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou. ⁴² I rozhlášeno jest to po všem městě Joppen, a uvěřili mnozí v Pána. ⁴³ I stalo se, že za mnohé dni pozůstal Petr v Joppen u nějakého Šimona koželuha.

10

¹ Muž pak nějaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník, z zástupu, kterýž sloul Vlaský, ² Nábožný a bohobojný se vším domem svým, čině almužny mnohé lidu, ³ A modle se Bohu vždycky. Ten viděl u vidění zřetelně, jako v hodinu devátou na den, anděla Božího, an všel k němu, a řekl jemu: Kornéli. ⁴ A on pilně popatřil naň, a zstrašiv se, řekl: Co chceš, Pane? I řekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na pamět před tváří Boží. ⁵ Protož nyní pošli muže některé do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má příjmi Petr. ⁶ Tent hospodu má u nějakého Šimona koželuha, kterýž má dům u moře. Onť poví tobě, co bys měl činiti. ⁷ A když odšel anděl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníků svých, a rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli, ⁸ A pověděv jim všecko to, poslal je do Joppen. ⁹ Nazejtří pak, když oni šli a přibližovali se k městu, všel Petr nahoru, aby se modlil, v hodinu šestou. ¹⁰ A potom velice zlačněv, chtěl pojísti. Když pak oni strojili, připadlo na něj myslí vytržení. ¹¹ I uzřel nebe otevřené a sstupující k sobě nádobu jakous jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy uvázané, ano se spouští na zem, ¹² Na němž byla

všeliká zemská hovada čtvernohá, a zvířata, a zeměplazové, i ptactvo nebeské. ¹³ I stal se hlas k němu: Vstaň, Petře, bij a jez. ¹⁴ I řekl Petr: Nikoli, Pane, nebť jsem nikdy nejedl nic obecného anebo nečistého. ¹⁵ Tedy opět po druhé stal se hlas k němu: Cožť jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté. ¹⁶ A to se stalo po třikrát. I vzato jest zase prostěradlo do nebe. ¹⁷ A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidění to, kterěž viděl, aj muži ti, kteříž posláni byli od Kornelia, ptajíce se na dům Šimonův, stáli přede dveřmi. ¹⁸ A zavolavše kohosi, tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má přijmí Petr? ¹⁹ A když Petr přemýšloval o tom vidění, řekl jemu Duch: Aj, muži tři hledají tebe. ²⁰ Protož vstana, sejdi dolů a jdi s nimi, nic nepochybuje; neboť jsem já je poslal. ²¹ Tedy sšed Petr k mužům, jenž posláni byli k němu od Kornelia, řekl: Aj, jáť jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest příčina, pro niž jste přišli? ²² Oni pak řekli: Kornelius setník, muž spravedlivý a bohabojující, i svědectví dobré mající ode všeho národu Židovského, u vidění napomenut jest od anděla svatého, aby povolal tebe do domu svého a slyšel řeč od tebe. ²³ Tedy zavolav jich do domu, přijal je do hospody. Druhého pak dne Petr šel s nimi, a někteří bratří z Joppen šli s ním. ²⁴ A nazejtří přišli do Cesaree. Kornelius pak očekával jich, svolav příbuzné své a přátely blízké. ²⁵ I stalo se, když vcházel Petr, vyšel proti němu Kornelius, a padna k nohám jeho, klaněl se mu. ²⁶ Ale

Petr pozdvihl ho, řka: Vstaň, všakť i já také člověk jsem. ²⁷ A rozmlouvaje s ním, všel do domu, a našel mnoho těch, kteříž se byli sešli. ²⁸ I řekl k nim: Vy víte, že neslušné jest muži Židu připojiti se aneb přistoupati k cizozemci, ale mně ukázal Bůh, abych žádného člověka nepravil obecným neb nečistým býti. ²⁹ Protož bez odporu přišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou příčinu poslali jste pro mne? ³⁰ A Kornelius řekl: Předě čtyřmi dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil jsem se v domu svém. A aj, postavil se přede mnou muž v rouše bělostkvoucím, ³¹ A řekl: Kornéli, uslyšánať jest modlitba tvá a almužny tvé jsou v paměti před tváří Boží. ³² Protož pošli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Tenť má hospodu v domu Šimona koželuha u moře; on přijda, bude mluvití tobě. ³³ Já pak hned jsem poslal k tobě, a ty jsi dobře učinil, žes přišel. Nyní tedy my všickni před obličejem Božím hotovi jsme slyšeti všecko, což jest koli přikázáno tobě od Boha. ³⁴ Tedy Petr otevřev ústa, řekl: V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob. ³⁵ Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu; ³⁶ Jakž to oznámil synům Izraelským, zvěstuje pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho. ³⁷ O čemž i vy sami víte, co se dalo po všem Židovstvu, počna od Galilee, po křtu, kterýž kázal Jan: ³⁸ Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobře čině, a uzdravuje všechny

posedlé od dábla; nebo Bůh s ním byl. ³⁹ A my jsme svědkové všeho toho, což jest činil v krajině Judské a v Jeruzalémě. Kteréhožto zamordovali jsou, pověsivše na dřevě. ⁴⁰ Toho Bůh vzkřísil třetího dne, a způsobil to, aby zjeven byl, ⁴¹ Ne všemu lidu, ale svědkům prve k tomu zřízeným od Boha, nám, kteříž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání. ⁴² A přikázal nám kázati lidu a svědčiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých. ⁴³ Jemuť všickni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho. ⁴⁴ A když ještě Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všechny, kteříž poslouchali slova Božího. ⁴⁵ I užasli se ti, jenž z obřezaných věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit. ⁴⁶ Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými, a velebí Boha. Tedy odpověděl Petr: ⁴⁷ Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž Ducha svatého přijali jako i my? ⁴⁸ A rozkázal je pokřtíti ve jménu Páně. I prosili ho, aby u nich pobyl za některý den.

11

¹ Uslyšeli pak apoštolé a bratří, kteříž byli v Judstvu, že by i pohané přijali slovo Boží. ² A když přišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naň ti, kteříž byli z obřezaných, ³ Řkouce: K mužům neobřezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi. ⁴ Tedy začav Petr, vypravoval jim pořád, řka: ⁵ Byl jsem v městě Joppen, modle se. I

viděl jsem u vytržení mysli jsa vidění, nádobu nějakou sstupující jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy přivázané, ano se spouští s nebe, a přišlo až ke mně. ⁶ V kteréž pohleděv pilně, spatřil jsem hovada zemská čtvernohá, i zvířata, a zeměplazy, i ptactvo nebeské. ⁷ Slyšel jsem také i hlas ke mně řkoucí: Vstaň, Petře, bij a jez. ⁸ I řekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb nečistého nikdy nevcházelo v ústa má. ⁹ I odpověděl mi hlas po druhé s nebe, řka: Co jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté. ¹⁰ A to se stalo po třikrát. I vtrženo jest zase to všecko do nebe. ¹¹ A aj, hned té chvíle tři muži stáli u domu, v kterémž jsem byl, poslání jsouce ke mně z Cesaree. ¹² I řekl mi Duch, abych šel s nimi, nic nepochybuje. A šlo se mnou i těchto šest bratří, a vešli jsme do domu muže jednoho. ¹³ Kterýžto vypravoval nám, kterak viděl anděla v domu svém, an se před ním postavil a řekl jemu: Pošli do Joppen muže některé a povolej Šimona, kterýž slove Petr. ¹⁴ Onť tobě bude mluviti slova, skrze něž spasen budeš ty i všecken tvůj dům. ¹⁵ Když jsem pak já mluviti začal, sstoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku. ¹⁶ I rozpomenul jsem se na slovo Páně, kteréž byl pověděl: Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým. ¹⁷ Poněvadž tedy jednostejný dar dal jim Bůh jako i nám, kteříž uvěřili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu? ¹⁸ To uslyšavše, spokojili se a slavili Boha, řkouce: Tedy i pohanům Bůh

pokání dal k životu. ¹⁹ Ti pak, kteříž se byli rozprchli příčinou soužení, kteréž se bylo stalo pro Štěpána, přišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova Božího než samým toliko Židům. ²⁰ A byli někteří z nich muži z Cypru a někteří Cyrenenští, kteřížto přišedše do Antiochie, mluvili Řekům, zvěstující jim Pána Ježíše. ²¹ A byla ruka Páně s nimi, a veliký počet věřících obrátil se ku Pánu. ²² I přišla pověst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémě. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie. ²³ Kterýžto přišed tam, a uzřev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce svého trvali v Pánu. ²⁴ Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I přibyl jich tu veliký zástup Pánu. ²⁵ Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna jej, přivedl ho do Antiochie. ²⁶ I byli přes celý rok při tom sboru, a učili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii učedníci nazváni jsou křesťané. ²⁷ V těch pak dnech přišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie. ²⁸ I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršku zemském. Kterýžto i stal se za císaře Klaudia. ²⁹ Tedy učedníci, jeden každý podle možnosti své, umínili poslati něco ku pomoci bratřím přebývajícím v Judstvu. ³⁰ Což i učinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše a Saule.

12

¹ A při tom času dal se v to Herodes král,

aby sužoval některé z církve. ² I zamordoval Jakuba, bratra Janova, mečem. ³ A vida, že se to líbilo Židům, umínil jíti i Petra. (A byli dnové přesnic.) ⁴ Kteréhož jav, do žaláře vsadil, poručiv jej šestnácti žoldněrům k ostríhání, chtěje po velikonoci vyvésti jej lidu. ⁵ I byl Petr ostríhán v žaláři, modlitba pak ustavičná k Bohu dála se za něj od církve. ⁶ A když jej již vyvésti měl Herodes, té noci spal Petr mezi dvěma žoldněři, svázán jsa dvěma řetězy, a strážní přede dveřmi ostríhali žaláře. ⁷ A aj, anděl Páně postavil se, a světlo se zastkvělo v žaláři; a udeřiv Petra v bok, zbudil ho, řka: Vstaň rychle. I spadli řetězové s rukou jeho. ⁸ Tedy řekl anděl k němu: Opaš se a podvaž obuv svou. To když učinil, řekl jemu: Oděj se pláštěm svým, a pojď za mnou. ⁹ I vyšed, bral se za ním, a nevěděl, by to pravé bylo, co se dalo skrze anděla, ale domníval se, že by vidění viděl. ¹⁰ A prošedše skrze první i druhou stráž, přišli k bráně železné, kteráž vede do města, a ta se jim hned sama otevřela. A všedše skrze ni, přešli ulici jednu, a hned odšel anděl od něho. ¹¹ Tedy Petr přišed sám k sobě, řekl: Nyní právě vím, že poslal Pán anděla svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho očekávání lidu Židovského. ¹² A pováživ toho, šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž příjmi měl Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlili se. ¹³ A když Petr potloukl na dveře, vyšla děvečka, aby poslechla, jménem Ródé. ¹⁴ A poznavši hlas Petrův, pro radost neotevřela dveří, ale vběhši,

zvěstovala, že Petr stojí u dveří. ¹⁵ A oni řekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni řekli: Anděl jeho jest. ¹⁶ Ale Petr předce tloukl. A otevřevše dveře, uzřeli jej, i ulekli se. ¹⁷ A pokynuv na ně rukou, aby mlčeli, vypravoval jim, kterak jest jej Pán vyvedl z žaláře, a potom řekl: Pověztež to Jakubovi a bratřím. A vyšed, bral se na jiné místo. ¹⁸ A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldněři o to, co se stalo při Petrovi. ¹⁹ Herodes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryč vésti; a odebrav se z Judstva do Cesaree, přebýval tam. ²⁰ A v ten čas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kteřížto jednomyslně přišli k němu, a namluvivše sobě Blasta, předního komorníka královského, žádali za pokoj, protože jejich krajiny potravu měly z zemí královských. ²¹ V uloženy pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a posadiv se na soudné stoličce, učinil k nim řeč. ²² I zvolal lid, řka: Boží jest toto hlas, a ne lidský. ²³ A ihned ranil jej anděl Páně, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se červy, umřel. ²⁴ A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se. ²⁵ Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i Jana, kterýž příjmí měl Marek.

13

¹ Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž měl příjmí Ěrný, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován s

Herodesem tetrarchou, a Saul. ² A když oni služby Páně konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddělte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal. ³ Tedy postíte se, a modlíce se, a vzkládající na ně ruce, propustili je. ⁴ A oni posláni jsouce od Ducha svatého, přišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru. ⁵ A přišedše do Salaminy, kázali slovo Boží v školách Židovských; a měli s sebou i Jana k službě. ⁶ A když zchodili ten ostrov až do Páfu, našli tu jakéhos čarodějníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno bylo Barjesus, ⁷ kterýž byl u znamenitého vladaře Sergia Pavla, muže opatrného. Ten povolav Barnabáše a Saule, žádal od nich slyšeti slovo Boží. ⁸ Ale protivil se jim Elymas, totiž čarodějník ten, (nebo se tak vykládá jméno jeho,) usiluje odvrátiti vladaře od víry. ⁹ Tedy Saul, kterýž slove i Pavel, naplněn jsa Duchem svatým, pilně pohleděv na něj, ¹⁰ Řekl: Ó plný vši lsti a vši nešlechtnosti, synu dáblův, a nepříteli vši spravedlnosti, což nepřestaneš převraceti cest Páně přímých? ¹¹ A aj, nyní ruka Páně nad tebou, a budeš slepý, nevida slunce až do času. A pojednou připadla na něj mrákota a tma, a jda vůkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl. ¹² Tehdy vladař uzřev, co se stalo, uvěřil, divě se učení Páně. ¹³ A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteříž s ním byli, přišli do města Pergen v krajině Pamfylii. Jan pak odšed od nich, vrátil se do Jeruzaléma. ¹⁴ Oni pak šedše z Pergen, přišli do Antiochie Pisidické, a všedše do školy v den sobotní, posadili se. ¹⁵ A když bylo po

čtení Zákona a Proroků, poslali k nim knížata školy té řkouce: Muži bratří, máte-li úmysl jaké napomenutí učiniti k lidu, mluvte. ¹⁶ Tedy Pavel povstav a rukou, aby mlčeli, pokynuv, řekl: Muži Izraelští, a kteříž se bojíte Boha, slyšte. ¹⁷ Bůh lidu tohoto Izraelského vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl pohostinu v zemi Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z ní. ¹⁸ A za čas čtyřidceti let snášel jejich obyčeje na poušti. ¹⁹ A zahladiv sedm národů v zemi Kanán, rozdělil losem mezi ně zemi jejich. ²⁰ A potom, téměř za čtyři sta a padesáte let, dával jim soudce až do Samuele proroka. ²¹ A vtom žádali za krále, i dal jim Bůh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova, za čtyřidceti let. ²² A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svědectví dáváje, řekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude činiti všecku vůli mou. ²³ Z jehožto semene Bůh podle zaslíbení vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše, ²⁴ Před jehožto příštím kázal Jan křest pokání všemu lidu Izraelskému. ²⁵ A když Jan dokonával běh svůj, pravil: Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, přijdeť po mně tak důstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi noh jeho. ²⁶ Muži bratří, synové rodu Abrahamova, a kteříž mezi vámi jsou bojící se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest. ²⁷ Nebo ti, kteříž přebývají v Jeruzalémě, a knížata jejich, toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy Prorocké, kteříž se na každou sobotu čtou, naplnili. ²⁸ A nižádné viny hodné smrti

na něm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili. ²⁹ A když dokonali všecko, což o něm psáno bylo, složen jsa s dřeva, do hrobu jest položen. ³⁰ Bůh pak vzkřísil jej z mrtvých. ³¹ Kterýžto vidín jest po mnohé dni od těch, jenž spolu s ním byli přišli z Galilee do Jeruzaléma, kteřížto jsou svědkové jeho k lidu. ³² A my vám zvěstujeme to zaslíbení, které se stalo otcům, že jest je již Bůh naplnil nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše; ³³ Jakož i v druhém Žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. ³⁴ A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrné. ³⁵ Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému viděti porušení. ³⁶ David zajisté za svého věku poslouživ vůli Boží, usnul, a přiložen jest k otcům svým, a viděl porušení, ³⁷ Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl porušení. ³⁸ Protož známo vám buď, muži bratří, že skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů, ³⁹ A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze Zákon Mojžíšův ospravedlnění býti, skrze tohoto každý, kdož věří, bývá ospravedlněn. ⁴⁰ Protož vizte, ať na vás nepřijde to, což jest v Prorocích povědíno: ⁴¹ Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, o kterémž vy neuvěříte, kdyby je vám kdo vypravoval. ⁴² A když vycházeli ze školy Židovské, prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova. ⁴³ A když

bylo rozpuštěno shromáždění, šlo mnoho Židů a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteřížto promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží. ⁴⁴ V druhou pak sobotu téměř všechno město sešlo se k slyšení slova Božího. ⁴⁵ A Židé vidouce zástupy, naplnění jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se. ⁴⁶ Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámt jest mělo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům. ⁴⁷ Neboť jest nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasení až do končin země. ⁴⁸ A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému. ⁴⁹ I rozhlašovalo se slovo Páně po vsi krajině. ⁵⁰ Tedy Židé zbouřili ženy nábožné a poctivé a přední měšťany, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnanali je z končin svých. ⁵¹ A oni vyrazivše prach z noh svých na ně, přišli do Ikonie. ⁵² Učedníci pak naplnění byli radostí a Duchem svatým.

14

¹ I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a mluvili slovo Boží, takže jest uvěřilo i Židů i Řeků veliké množství. ² Ale kteříž z Židů nepovolní byli, ti zbouřili a zdráždili myslí pohanů proti bratřím. ³ I byli tu za dlouhý čas, směle a svobodně mluvíce v Pánu,

kterýž svědectví vydával slovu milosti své, a působil to, aby se dali divové a zázrakové skrze ruce jejich. ⁴ I rozdělilo se množství města, a jedni byli s Židy, a jiní s apoštoly. ⁵ A když se obořili na apoštoly i pohané i Židé s knížaty svými, aby je utiskli a kamenovali, ⁶ Oni srozuměvše tomu, utekli do měst Lykaonitských, do Lystry a do Derben, a do toho okolí, ⁷ A tu kázali evangelium. ⁸ Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na nohy, sedával, chromý jsa hned z života matky své, kterýž nikdy nechodil. ⁹ Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýžto pohleděv naň, a vida, an věří, že uzdraven bude, ¹⁰ Řekl velikým hlasem: Postav se přímě na nohách svých. I zchopil se a chodil. ¹¹ Zástupové pak viděvše, co učinil Pavel, pozdvihli hlasu svého, Lykaonitsky řkouce: Bohové připodobnivše se lidem, sstoupili k nám. ¹² I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo Boží. ¹³ Tedy kněz Jupitera, modly té, kteráž byla před městem jejich, přivedl býky a přinesl věnce před bránu, a chtěl s lidem oběti obětovati. ¹⁴ To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše sukně své, vyběhli k zástupům, křičíce, ¹⁵ A řkouce: Muži, což to činíte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddaní, kteříž vás napomínáme, abyste se obrátili od těchto marností k Bohu živému, kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i všechno, což v nich jest. ¹⁶ Kterýžto za předešlých věků všech pohanů nechával, aby chodili po cestách svých, ¹⁷ Ačkoli proto nenechal sebe bez

osvědčení, dobře čině, dávaje nám s nebe déšť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce naše. ¹⁸ A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobětovali. ¹⁹ A vtom přišli od Antiochie a Ikonie nějací Židé, kteřížto navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli jej před město, domnívajíce se, že umrel. ²⁰ A když jej obstoupili učedníci, vstal a všel do města, a nazejtří odšel s Barnabášem do Derben. ²¹ A kázavše evangelium městu tomu, a učedníků mnoho získavše, navrátili se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie, ²² Potvrzující duší učedníků, a napomínajíce jich, aby trvali u víře, a pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího. ²³ A zřídívše jim, podle daných hlasů, starší po církevch, a modlivše se s postem, poručili je Pánu, v kteréhož jsou uvěřili. ²⁴ A prošedše Pisidii, přišli do Pamfylie, ²⁵ A mluvivše slovo Boží v Pergen, šli do města Attalie. ²⁶ A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poručeni byli milosti Boží k dílu, kteréž jsou vykonali. ²⁷ A když tam přišli a shromáždili církev, vypravovali jim, kteraké věci Bůh skrze ně učinil a že otevřel pohanům dveře víry. ²⁸ I byli tu za dlouhý čas s učedníky.

15

¹ Přišedše pak někteří z Židovstva, učili bratří: Že nebudete-li se obřezovati podle obyčeje Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti. ² A když se stala mezi nimi různice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi měl, i zůstali na tom,

aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli k apoštolům a starším do Jeruzaléma o tu otázku. ³ Tedy oni jsou vyprovozeni od církve, šli skrze Fenicen a Samaří, vypravující o obrácení pohanů na víru, i způsobili radost velikou všem bratřím. ⁴ A když se dostali do Jeruzaléma, přijati jsou od církve a od apoštolů a starších. I zvěstovali jim, kteraké věci činil skrze ně Bůh. ⁵ A že povstali někteří z sekty farizejské, kteříž byli uvěřili, pravíce, že musejí obřezováni býti, a potom aby jim bylo přikázáno zachovávatí zákon Mojžíšův. ⁶ Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili. ⁷ A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, řekl k nim: Muži bratří, vy víte, že od dávných dnů mezi námi Bůh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium a uvěřili. ⁸ A ten, jenž zpytuje srdce, Bůh, svědectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám. ⁹ A neučinil rozdíl mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich. ¹⁰ Protož nyní, proč pokoušíte Boha, chtíce vzložití na hrdlo učedníků jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli? ¹¹ Ale skrze milost Pána Ježíše Krista věříme, že spaseni budeme, rovně jako i oni. ¹² I mlčelo všechno to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla, vypravujících, kteraké divy a zázraky činil Bůh skrze ně mezi pohany. ¹³ A když oni tak umlkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratří, slyšte mne. ¹⁴ Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby z nich přijal lid jménu svému. ¹⁵ A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno

jest: ¹⁶ Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej, ¹⁷ Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž činí tyto všecky věci. ¹⁸ Známat jsou Bohu od věků všechna díla jeho. ¹⁹ Protož já tak soudím, aby nebyli kormoucení ti, kteříž se z pohanů obracejí k Bohu, ²⁰ Ale aby jim napsáno bylo, ať se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a toho, což jest udáveného a od krve. ²¹ Nebo Mojžíš od dávných věků má po všech městech, kdo by jej kázal v školách, poněvadž na každou sobotu čítán bývá. ²² Tehdy vidělo se apoštolům a starším se vši církví, aby vyvolili z sebe muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem: Judu, kterýž sloužil Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi bratřími, ²³ Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni bratří těm, kteříž jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratřím, kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkazují. ²⁴ Poněvadž jsme slyšeli, že někteří vyšedše od nás, zkormoutili vás, řečmi svými zemdlévající duše vaše, pravíce, že se máte obřezovati a Zákon zachovávat, jimž jsme toho neporučili: ²⁵ I vidělo se nám shromážděným jednomyslně, abychom vyvolili muže některé a poslali k vám s nejmilejšími našimi bratřími, Barnabášem a Pavlem, ²⁶ Lidmi těmi, kteříž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista. ²⁷ Protož poslali jsme Judu a Sílu, a ti i ústně povědí vám totéž. ²⁸ Vidělo

se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás břemene nevzkládati, kromě těchto věcí potřebných, ²⁹ Totiž abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-li se ostříhati, dobře budete činiti. Mějte se dobře. ³⁰ Tedy oni propuštění jsouce, přišli do Antiochie, a shromáždivše množství, dali jim list. ³¹ Kterýžto čtouce, radovali se z toho potěšení jich. ³² Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou řečí napomínali bratří a potvrzovali jich. ³³ A pobyvše tu za některý čas, propuštění jsou od bratří v pokoji zase k apoštolům. ³⁴ Ale Sílovi se vidělo, aby tu zůstal. ³⁵ Tolikéž Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, učíce a zvěstující slovo Páně, i s mnohými jinými. ³⁶ Po několika pak dnech řekl Pavel k Barnabášovi: Vracující se, navštívme bratří naše po všech městech, v kterýchž jsme kázali slovo Páně, a přezvíme, kterak se mají. ³⁷ Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana, kterýž příjmí měl Marek. ³⁸ Ale Pavlovi se nezdálo pojíti toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci. ³⁹ I vznikl mezi nimi tuhý odpor, takže se rozešli různě. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru. ⁴⁰ A Pavel připojiv k sobě Sílu, odšel, poručen jsa milosti Boží od bratří. ⁴¹ I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.

16

¹ Přišel pak do Derben a do Lystry, aj, učedník jeden tu byl, jménem Timoteus, syn jedné ženy

Židovky věřící, ale otce měl Řeka. ² Tomu svědectví dobré vydávali ti, jenž byli v Lystře a v Ikonii bratří. ³ Toho sobě oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obřezal jej, pro Židy, kteříž byli v těch místech; nebo věděli všickni, že otec jeho byl Řek. ⁴ A když chodili po městech, vydávali jim k ostříhání ustanovení zřízená od apoštolů a od starších, kteříž byli v Jeruzalémě. ⁵ A tak církve utvrzovaly se u víře a rozmáhaly se v počtu na každý den. ⁶ A prošedše Frygii i Galatskou krajinu, když jim zabráněno od Ducha svatého, aby nemluvili slova Božího v Azii, ⁷ Přišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch Ježíšův. ⁸ Tedy pominuvše Myzii, šli do Troady. ⁹ I ukázalo se Pavlovi v noci vidění, jako by muž nějaký Macedonský stál, a prosil ho, řka: Přijda do Macedonie, pomoz nám. ¹⁰ A jakž to vidění viděl, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištění jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium. ¹¹ Protož pustivše se od Troady, přímým během připravili jsme se do Samotracie a nazejtří do Neapolis, ¹² A odtud do Filippis, kteréžto jest první město krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené. I zůstali jsme v tom městě za několik dní. ¹³ V den pak sobotní vyšli jsme ven za město k řece, kdež býval obyčej modliti se. A usadivše se, mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly. ¹⁴ Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v městě Tyatirských, bohabožící, poslouchala nás. Jejížto srdce otevřel Pán, aby to pilně rozsuzo-

vala, co se od Pavla pravilo. ¹⁵ A když pokřtěna byla i dům její, prosila, řkuci: Poněvadž jste mne soudili věrnou Pánu býti, vejdětež do domu mého, a pobudte u mne. I přinutila nás. ¹⁶ I stalo se, když jsme šli k modlitbě, že děvečka nějaká, mající ducha věštího, potkala se s námi, kteráž veliký užitek přinášela pánům svým budoucích věcí předpovídáním. ¹⁷ Ta šedši za Pavlem a za námi, volala, řkuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteřížto zvěstují nám cestu spasení. ¹⁸ A to činívala za mnoho dní. Pavel pak těžce to nesa, a obrátiv se, řekl duchu tomu: Prikazuji tobě ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I vyšel hned té chvíle. ¹⁹ A viděvše páni její, že jest odešla naděje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynek před úrad. ²⁰ A postavivše je před úředníky, řekli: Tito lidé bouří město naše, jsouce Židé, ²¹ A zvěstují obyčeje, kterýchž nám nesluší přijíti ani zachovávatí, poněvadž jsme my Římané. ²² I povstala obec proti nim. A úředníci, roztrhše sukně jejich, kázali je metlami mrskati. ²³ A množství ran jim davše, vsadili je do žaláře, prikázavše strážnému žaláře, aby jich pilně ostříhal. ²⁴ Tedy on takové maje prikázání, vsadil je do nejhlubšího žaláře, a nohy jejich sevřel kladou. ²⁵ O půlnoci pak Pavel a Sílas modléce se, zpívali písničky o Bohu, takže je slyšeli i jiní vězňové. ²⁶ A vtom pojednou země třesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláře, a hned se jim všechny dveře otevřely a všech okovové spadli. ²⁷ I procítiv strážný žaláře

a vida dveře žaláře otevřené, vytrhl meč, aby se zabil, domnívaje se, že vězňové utekli. ²⁸ I zkríkl naň Pavel hlasem velikým, řka: Nečiň sobě nic zlého, však jsme teď všickni. ²⁹ A požádav světla, vběhl k nim, a třesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým. ³⁰ I vyvedl je ven, řekl: Páni, co já mám činiti, abych spasen byl? ³¹ A oni řekli: Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj. ³² I mluvili jemu slovo Páně, i všechněm, kteříž byli v domu jeho. ³³ A on pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány jejich. I pokřtěn jest hned on i všecka čeled jeho. ³⁴ A když je uvedl do domu svého, připravil jim stůl, a veselil se, že jest se vším domem svým uvěřil Bohu. ³⁵ A když bylo ve dne, poslali úředníci služebníky, řkouce: Vypusť ty lidi. ³⁶ I oznámil strážný žaláře slova ta Pavlovi, pravě: Že poslali úředníci, abyste byli propuštěni. Protož nyní vyjdouce, jdětež v pokoji. ³⁷ Ale Pavel řekl k nim: Zmrskavše nás zjevně a bez vyslyšení, lidi Římany, vsázeli do žaláře, a již nyní nás chtějí tajně vyhnati? Nikoli, ale nechať sami přijdou, a vyvedou nás. ³⁸ Tedy pověděli úředníkům služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že by Římané byli. ³⁹ A přišedše, prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z města. ⁴⁰ I vyšedše z žaláře, vešli k Lydii, a uzřevše bratří, potěšili jich, i šli odtud.

17

¹ A prošedše město Amfipolim a Apollonii, přišli do Tessaloniky, kdež byla Židovská škola.

² Tedy Pavel podle obyčeje svého všel k nim,

a po tři soboty kázal jim z Písem, ³ Otvíraje a předkládaje to, že měl Kristus trpěti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvěstuji vám. ⁴ I uvěřili někteří z nich, a připojili se Pavlovi a Sílovi, i Řeků nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemálo. ⁵ Ale zažžení jsouce závistí Židé pravdě nepovolní, a přivzavše k sobě některé lehkomyšlné a zlé lidi, shlukše se, zbouřili město, a útok učinivše na dům Jázonův, hledali jich, aby je vyvedli před lid. ⁶ A nenalezše jich, táhli Jázona a některé bratří k starším města, křičíce: Tito, kteříž všecken svět bouří, ti sem také přišli, ⁷ Kterěž přijal Jázon. A ti všickni proti ustanovení císařskému činí, pravíce býti králem jiného, jménem Ježíše. ⁸ A tak zbouřili obec i starší města, kteříž od nich to slyšeli. ⁹ Ale oni přijavše dosti učinění od Jázona a jiných, propustili je. ¹⁰ Bratří pak hned v noci vypustili i Pavla i Sílu do Berie. Kterížto přišedše tam, vešli do školy Židovské. ¹¹ A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteřížto přijali slovo Boží se vši chtivostí, na každý den rozvažujícíe Písma, tak-li by ty věci byly, jakž kázal Pavel. ¹² A tak mnozí z nich uvěřili, i Řecké ženy poctivé i mužů nemálo. ¹³ A když zvěděli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy. ¹⁴ Ale hned bratří vypustili Pavla, aby šel jako k moři; Sílas pak a Timoteus zůstali tu. ¹⁵ Ti pak, kteříž provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby přišli k němu, což nejspíše

mohou, šli zase. ¹⁶ A když Pavel čekal jich v Aténách, rozněcoval se v něm duch jeho, vida to město oddané býti modloslužbě. ¹⁷ I rozmlouval s Židy a nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všechny dni, s těmi, kteříž se koli nahodili. ¹⁸ Tedy někteří z epikureů a stoických mudráků hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento žvác chce pověditi? Jiní pak pravili: Zdá se býti nějakých cizích bohů zvěstovatel. Neb jim o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval. ¹⁹ I popadše jej, vedli ho do Areopágu, a řekli jemu: Můžeme-li věděti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ? ²⁰ Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protož chceme věděti, co by to bylo. ²¹ (Aténští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemuž jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.) ²² Tedy Pavel, stoje uprostřed Areopágu, řekl: Muži Aténští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi. ²³ Nebo procházeje se a spatřuje náboženství vaše, našel jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož vy ctíte neznajíce, tohoť já zvěstuji vám. ²⁴ Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udělaných, ²⁵ Aníž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval, poněvadž on dává všechněm život i dýchání i všecko. ²⁶ A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vsí země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich, ²⁷ Aby hledali Boha, zda by

snad makajíce, mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás. ²⁸ Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme. ²⁹ Rodina tedy Boží jsouce, nemámeť se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, řemeslem anebo důvtipem lidským vyrytému, byl podoben. ³⁰ Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili, ³¹ Protože uložil den, v kterémžto souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil, slouže k víře o tom všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých. ³² Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme tě slyšeti o tom po druhé. ³³ A tak Pavel vyšel z prostředku jejich. ³⁴ Někteří pak muži, přídržíce se ho, uvěřili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

18

¹ Potom pak Pavel vyšed z Atén, přišel do Korintu. ² A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach, i s Priscillou manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Říma vyšli), i přivinul se k nim. ³ A že byl téhož řemesla jako oni, bydlil u nich a dělal; a bylo řemeslo jejich stany dělati. ⁴ I hádal se v škole na každou sobotu a k získání přivodil i Židy i Řeky. ⁵ A když přišli z Macedonie

Sílas a Timoteus, rozněcoval se v duchu Pavel, osvědčuje Židům, že Ježíš jest Kristus. ⁶ A když jemu oni odporovali a rouhali se, vyrazil prach z roucha svého, řekl k nim: Krev vaše budiž na hlavu vaši. Já čist jsa, hned půjdu ku pohanům. ⁷ A jda odtud, všel do domu člověka jednoho, jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dům byl u samé školy. ⁸ Krispus pak, kníže školy, uvěřil Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvěřili a křtění byli. ⁹ I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč. ¹⁰ Nebť já s tebou jsem, a žádnýť nesáhne na tebe, ať by zle učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě. ¹¹ I byl tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží. ¹² Když pak Gallio vladařem byl v Achaii, povstali jednomyslně Židé proti Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolicí, ¹³ Pravíce: Tento navodí lidi, aby proti Zákonu ctili Boha. ¹⁴ A když Pavel měl již otevřítí ústa, řekl Gallio k Židům: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, nebo nešlechtnost nějaká, slušně bych vás vyslyšel. ¹⁵ Pakliť jsou jaké hádky o slovích a o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu přihlédněte. Jáť toho soudce býti nechci. ¹⁶ I odehnal je od soudné stolicě. ¹⁷ Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy Židovské, bili jej tu před soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal. ¹⁸ Pavel pak, pobyv tam ještě za mnoho dní, i rozžehnav se s bratřími, plavil se do Syrie, a s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl učinil slib.

19 I přišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy. 20 A když ho prosili, aby tu déle pobyl u nich, nepovolil. 21 Ale požehnav jich, řekl: Musím já jistotně svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu. 22 A přišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie. 23 A pobyv tu za některý čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech učedníků. 24 Žid pak nějaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, přišel do Efezu, učený v Písmě. 25 Ten byl počátečně naučen cestě Páně, a jsa vroucího ducha, horlivě mluvil a učil pilně těm věcem, kteréž jsou Páně, znaje toliko křest Janův. 26 A ten počal směle a svobodně mluvit v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží. 27 A když chtěl jíti do Achaie, bratří napomenuvše ho, psali učedníkům, aby jej přijali. Kterýžto když tam přišel, mnoho prospěl těm, kteříž uvěřili skrze milost Boží. 28 Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.

19

1 I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošed vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky, 2 Řekl k nim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba,

aniž jsme slyšali, jest-li Duch svatý. ³ On pak řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtěni jsme křtem Janovým. ⁴ I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše. ⁵ Kteríž pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše. ⁶ A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali. ⁷ A bylo všech spolu okolo dvanácti mužů. ⁸ Tedy Pavel všed do školy, směle a svobodně mluvil za tři měsíce, hádaje se a uče o království Božím. ⁹ A když se někteří zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o cestě Boží přede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddělil učedníky, na každý den kázání čině v škole nějakého Tyranna. ¹⁰ A to se dalo za dvě léta, takže všickni, kteříž přebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Řekové. ¹¹ A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy, ¹² Takže i šátky a fěrtochy od jeho těla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich. ¹³ Tedy pokusili se někteří z Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad těmi, jenž měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel. ¹⁴ A bylo jich sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž to činili. ¹⁵ Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste? ¹⁶ A obořiv se na ně člověk ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí

a zranění vyběhli z domu toho. ¹⁷ A to známo učiněno jest všechněm Židům i Řekům bydlícím v Efezu, a spadla bázeň na ně na všechny. I oslavěno jest jméno Pána Ježíše. ¹⁸ Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávající se a zjevující skutky své. ¹⁹ Mnozí také z těch, kteříž se s marnými uměními obírali, snesše knihy o těch věcech, spálili je přede všemi; a počesše cenu jejich, shledali toho padesáte tisíců peněz. ²⁰ Tak jest mocně rostlo slovo Páně a zmocňovalo se. ²¹ A když se to všecko dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, řka: Když pobudu tam, musímť také i na Řím pohleděti. ²² I poslav dva z těch, jenž mu přísluhovali, do Macedonie, Timotea a Erasta, sám pozůstal v Azii do času. ²³ Tedy stala se v ten čas nemalá bouřka pro cestu Boží. ²⁴ Nebo zlatník jeden, jménem Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné modly Diány, nemalý zisk přivodil řemeslníkům. ²⁵ Kteréž svolav, i ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci, řekl jim: Muži, víte, že z tohoto řemesla jest živnost naše. ²⁶ A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po vší Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství lidu, pravě: Že to nejsou bohové, kteříž jsou rukama udělaní. ²⁷ A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti naší přítrž nestala, ale také i veliké bohyně Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepřišlo k zkáze důstojenství její, kteroužto všecka Azia i všecken světa okršlek ctí. ²⁸ To uslyšavše a naplněni jsouce hněvem, zkríkli řkouce: Veliká

jest Diána Efezských. ²⁹ I naplněno jest všecko město rozbrojem, a valili se všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy. ³⁰ Pavlovi pak, když chtěl jíti k lidu, nedopustili učedníci. ³¹ Ano i někteří z předních mužů Azianských, kteříž jemu přáli, poslavše k němu, prosili ho, aby se nedával do toho hluku. ³² A jedni tak, jiní jinak křičeli; nebo byla obec zbouřena, a mnozí nevěděli, proč jsou se sběhli. ³³ Z zástupu pak někteří Alexandra nějakého táhli k mluvení, kteréhož i Židé k tomu nutili. Alexander pak pokynuv rukou, chtěl zprávu dáti lidu. ³⁴ Ale jakž poznali, že jest Žid, ihned se stal jednostejný všech hlas, jako za dvě hodině volajících: Veliká jest Diána Efezských. ³⁵ A když písař pokojil zástup, řekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest, ješto by nevěděl, že město Efezské slouží veliké bohyni Diáně a od Jupitera spadlému obrazu? ³⁶ A poněvadž tomu odpíráno býti nemůže, slušné jest, abyste se upokojili a nic kvapně nečinili. ³⁷ Přivedli jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou ani svatokrádce ani ruhači bohyně vaší. ³⁸ Jestliže pak Demetrius a ti, kteříž jsou s ním řemeslníci, mají s kým jakou při, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Nechať jedni druhé viní. ³⁹ Pakli čeho jiného hledáte, i toť muž v pořádném svolání obce skoncováno býti. ⁴⁰ Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku dnešní, poněvadž žádné příčiny není, kterouž bychom mohli předložit, proč jsme se tuto sběhli. A to pověděv, rozpustil lid.

20

¹ Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel učedníků a požehnav jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie. ² A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim učiniv mnohými řečmi, přišel do země Řecké, ³ V kteréžto pobyv za tři měsíce, (kdežto Židé učinili jemu zálohy,) když se měl plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii. ⁴ I šel s ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus. ⁵ Ti všickni šedše napřed, dočkali nás v Troadě. ⁶ My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim do Troady v pěti dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní. ⁷ Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba, Pavel mluvil k nim, maje nazejtří jíti pryč, i prodlil řečí až do půlnoci. ⁸ A bylo mnoho světel tu na té síni, kdež byli shromážděni. ⁹ Jeden pak mládenec, jménem Eutyclus, sedě na okně, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě, spadl s třetího ponebí dolů, a vzat jest mrtvý. ¹⁰ I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objev jej, řekl: Nermuťtež se, však duše jeho v něm jest. ¹¹ A vstoupiv zase na síň, lámal chléb a jedl, a kázání jim učiniv dlouho až do svitání, tak odšel pryč. ¹² I přivedli toho mládence živého, a byli nad tím velice potěšeni. ¹³ My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k sobě vzíti Pavla; neb jest byl tak poručil, maje sám jíti

po zemi. ¹⁴ A když se k nám připojil v Asson, vzavše jej, přijeli jsme do Mitylénu. ¹⁵ A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a třetího dne přistavili jsme bárku k Sámu, a pobývše v Trogyllí, nazejtří přišli jsme do Milétu. ¹⁶ Nebo Pavel byl umínil pominouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémě. ¹⁷ Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobě starších církve. ¹⁸ Kterážto když přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s vámi byl, ¹⁹ Slouže Pánu se vši pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne přicházela z úkladů Židovských. ²⁰ Kterak jsem ničehož nepominul, což by vám užitečného bylo, abych vám toho neoznámil, ale učil jsem vás vůbec zjevně i po domích, ²¹ Svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista. ²² A aj, nyní já sevřín jsa duchem, беру se do Jeruzaléma, nevěda, co mi se v něm má státi, ²³ Než že Duch svatý po městech, kudyž jsem šel, osvědčuje mi, pravě, že vězení a soužení mne očekávají. ²⁴ Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží. ²⁵ A aj, já nyní vím, že již více neužříte tváři mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím. ²⁶ Protož osvědčujit vám dnešní den, žeť jsem čist od krve všech. ²⁷ Nebť

jsem neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží. ²⁸ Budtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyt svou vlastní krví. ²⁹ Nebo já to jistotně vím, že po mém odjití vejdu mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu. ³⁰ A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluvití převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě. ³¹ Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého z vás. ³² A již nyní, bratří, poručím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdělati vás, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými. ³³ Stříbra nebo zlata neb roucha nežádal jsem od žádného. ³⁴ Nýbrž sami víte, že toho, čehož mi kdy potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto. ³⁵ Vše ukázal jsem vám, že tak pracujete, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebť on řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti. ³⁶ A to pověděv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi. ³⁷ I stal se pláč veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej, ³⁸ Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž řekl, že by již více neměli tváří jeho viděti. I provodili jej až k lodí.

21

¹ Když jsme se pak plavili, rozloučivše se s nimi, přímým během přijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary. ² I

nalezše tu lodí, kteráž měla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se. ³ A když se nám počal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé straně, plavili jsme se do Syrie, a připravili jsme se do Týru; nebo tu měli složiti náklad z lodí. ⁴ A nalezše tu učedníky, pobyli jsme tam za sedm dní, kteřížto pravili Pavlovi skrze Ducha svatého, aby nechodil do Jeruzaléma. ⁵ A když jsme my vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a sprovodili nás všickni s ženami i s dětmi až za město. A poklekše na kolena na břehu, pomodlili jsme se. ⁶ A když jsme se vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na lodí, a oni se vrátili domů. ⁷ My pak přeplavivše se od Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidy, a pozdravivše tu bratří, pobyli jsme u nich jeden den. ⁸ A nazejtří vyšedše Pavel a my, jenž jsme s ním byli, přišli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty, (kterýž byl jeden z oněch sedmi,) pobyli jsme u něho. ⁹ A ten měl čtyři dcery panny, prorokyně. ¹⁰ A když jsme tu pobyli za drahně dní, přišel prorok nějaký z Judstva, jménem Agabus. ¹¹ Ten když k nám přišel, vzal pás Pavlův, a svázav sobě ruce i nohy, řekl: Totot praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváží Židé v Jeruzalémě a vydadí v ruce pohanům. ¹² A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteříž byli v tom místě, aby nechodil do Jeruzaléma. ¹³ Tedy odpověděl Pavel: I co činíte, plačíte a trápíte srdce mé? Však já netoliko svázán býti, ale i umříti hotov jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše. ¹⁴ A

když nechtěl povoliti, dali jsme tomu pokoj, řkouce: Staň se vůle Páně. ¹⁵ Po těch pak dnech připravivše se, brali jsme se do Jeruzaléma. ¹⁶ A šli s námi i učedníci někteří z Cesaree, vedouce s sebou nějakého Mnázona z Cypru, starého učedníka, u něhož bychom hospodu měli. ¹⁷ A když jsme přišli do Jeruzaléma, vděčně nás přijali bratří. ¹⁸ Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakobovi, a tu se byli všickni starší sešli. ¹⁹ Jichžto pozdraviv, vypravoval jim všecko, což Bůh skrze službu jeho činil mezi pohany. ²⁰ A oni slyšavše to, velebili Pána, a řekli jemu: Vidíš, bratře, kterak jest mnoho tisíců Židů věřících, a ti všickni jsou horliví milovníci Zákona. ²¹ Ale o toběť mají zprávu, že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova všecky ty Židy, kteříž jsou mezi pohany, pravě, že nemají obřezovati synů svých, ani zachovávatí obyčejů Zákona. ²² Což tedy činiti? Musíť zajisté shromážděno býti všecko množství, neboť uslyší o tobě, že jsi přišel. ²³ Učiniž tedy toto, cožť povíme: Mámeť tu čtyři muže, kteříž mají slib na sobě. ²⁴ Ty přijma k sobě, posvěť se s nimi, i náklad učíš s nimi, aby oholili hlavy své. A taktž zvědí všickni, že to, což slyšeli o tobě, nic není, ale že i sám ty chodíš, ostríhaje Zákona. ²⁵ Z strany pak těch, kteříž z pohanů uvěřili, my jsme psali, usoudivše, aby tohoto ničeho nešetřili, toliko aby se varovali modlám obětovaného, a krve, a udáveného, a smilstva. ²⁶ Tedy Pavel, přijav k sobě ty muže, na druhý den posvětiv se s nimi, všel do chrámu, a vypravoval o vyplnění

dní toho posvěcení, až i obětována jest obět za jednoho každého z nich. ²⁷ A když se vyplniti mělo dní sedm, Židé někteří z Azie, uzřevše jej v chrámě, zbouřili všecken lid a vztáhli naň ruce, ²⁸ Křičíce: Muži Izraelští, pomozte! Totoť jest ten člověk, kterýž proti lidu i Zákonu i místu tomuto všecky všudy učí, a k tomu i pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil svatého tohoto místa. ²⁹ Nebo byli viděli prve Trofima Efezského s ním v městě, kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl. ³⁰ Takž se zbouřilo všecko město, a sběhli se lidé, a uchopivše Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned zavříny jsou dveře. ³¹ A když jej chtěli zamordovati, povědino hejtmanu vojska, že se bouří všecken Jeruzalém. ³² Kterýžto hned pojav s sebou žoldnéře a setníky, přiběhl na ně. A oni uzřevše hejtmana a žoldnéře, přestali bítí Pavla. ³³ Tedy přistoupiv hejtman, dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvěma řetězy, a ptal se, kdo jest a co učinil. ³⁴ V zástupu pak jedni tak, jiní jinak křičeli. A nemoha nic jistého zvědět pro hluk, rozkázal jej vésti do vojska. ³⁵ A když přišel k stupňům, nahodilo se, že nesen byl od žoldnéřů pro násilé lidu. ³⁶ Nebo šlo za ním množství lidu, křičíce: Zahlaď jej! ³⁷ A když měl již uveden býti do vojska Pavel, řekl hejtmanu: Mohu-li co promluvíti k tobě? Kterýž řekl: Umíš Řecky? ³⁸ Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž jsi před těmito dny byl bouřku učinil, a vyvedls na poušť čtyři tisíce lotrů? ³⁹ I řekl Pavel: Jáť jsem člověk Žid Tarsenský, neposledního města Cilické země obyvatel; protož prosím tebe,

dopuť mi promluvíti k lidu. ⁴⁰ A když mu on dopustil, Pavel stojí na stupních, pokynul rukou na lid. A když se veliké mlčení stalo, mluvil k nim Židovsky, řka:

22

¹ Muži bratří a otcové, poslechněte této mé omluvy, kterouž vám nyní předložím. ² (Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím raději mlčeli.) I řekl: ³ Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu městě Cilickém, ale vychován jsem v tomto městě u noh Gamalielových, vyučený s pilností podle Zákona otcovského, horlivý milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste. ⁴ Kterýž jsem se této cestě protivil až k smrti, svazuje a dává do žaláře i muže i ženy, ⁵ jakož i nejvyšší kněz svědek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy k bratřím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteříž tam byli, svázané přivedl do Jeruzaléma, aby byli trápeni. ⁶ I stalo se, když jsem se bral cestou a přibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou rychle s nebe obklíčilo mne světlo veliké. ⁷ I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule, proč mi se protivíš? ⁸ A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane? I řekl ke mně: Ját jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se protivíš. ⁹ Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté viděli a přestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli. ¹⁰ I řekl jsem: Pane, což mám činiti? A Pán řekl ke mně: Vstana, jdiž do Damašku, a tuť tobě

bude povědíno všechno, což jest uloženo, abys ty činil. ¹¹ A že jsem byl oslnul pro jasnost světla toho, za ruce jsa veden od těch, kteříž se mnou byli, přišel jsem do Damašku. ¹² Ananiáš pak nějaký, muž pobožný podle zákona, svědectví máje ode všech přebývajících v Damašku Židů, ¹³ Přišel ke mně, a stoje, řekl mi: Saule, bratře, prohlédni. A já hned v tu hodinu pohleděl jsem na něj. ¹⁴ I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho. ¹⁵ Nebo svědkem jemu budeš u všech lidí těch věcí, kteréž jsi viděl a slyšel. ¹⁶ A protože nyní co prodléváš? Vstana, pokřti se, a obmej hříchy své, vzývaje jméno Páně. ¹⁷ Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u vytržení mysli. ¹⁸ I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého o mně. ¹⁹ A já řekl jsem: Pane, oniť vědí, že jsem já do žaláře dával a bil jsem v školách ty, kteříž věřili v tebe. ²⁰ A když vylévali krev Štěpána, svědka tvého, já také jsem tu stál, a přivolil jsem k usmrcení jeho, a ostríhal jsem roucha těch, kteříž jej mordovali. ²¹ A Pán řekl ke mně: Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošli tebe. ²² I poslouchali ho až do toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, řkouce: Zahlad z země takového, neboť nesluší jemu živu býti. ²³ A když oni křičeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povětrí, ²⁴ Rozkázal jej hejtman uvésti do vojska, a kázal

jej biči mrskati, aby zvěděl, pro kterou příčinu na něj tak křičí. ²⁵ A když jej svázali řemením, řekl Pavel setníkovi, jenž tu stál: Sluší-liž vám člověka Římana a neodsouzeného mrskati? ²⁶ To uslyšav setník, přistoupě k hejtmanu, pověděl jemu, řka: Viz, co chceš činiti; nebo člověk tento jest Říman. ²⁷ A přistoupiv hejtman, řekl mu: Pověz mi, jsi-li ty Říman? A on řekl: A já jsem. ²⁸ I odpověděl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho měšťanství dosáhl. Pavel pak řekl: Ale já jsem se i narodil Říman. ²⁹ Tedy ihned odstoupili od něho ti, kteříž jej měli trápiti. Ano i hejtman bál se, když zvěděl, že jest Říman, a že jej byl kázal svázati. ³⁰ Nazejtří pak, chtěje zvědět i jistotu, z čeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli přední kněží i všacka rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil ho před nimi.

23

¹ Tedy Pavel, pohleděv pilně na to shromáždění, řekl: Muži bratří, já všelijak s dobrým svědomím sloužil jsem Bohu až do dnešního dne. ² Tedy nejvyšší kněz Ananiáš kázal těm, kteříž tu stáli, aby jej bili v ústa. ³ Pavel pak řekl jemu: Budeť tebe bítí Bůh, stěno zbílená. A ty sedíš, soudě mne vedle Zákona, a proti Zákonu velíš mne bítí. ⁴ A někteří stojíce tu řekli: Nejvyššímu knězi Božímu zlořečíš? ⁵ I řekl Pavel: Nevědělť jsem, bratří, byť nejvyšším knězem byl; psánoť jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zlořečiti. ⁶ A věda Pavel, že

tu byla jedna strana saduceů a druhá farizeů, zvolal v radě: Muži bratří, já jsem farizeus, syn farizeův; pro naději a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím. ⁷ A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizeji a saduceji, a rozdvojilo se množství. ⁸ Nebo saduceové tak praví, že není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové obé to vyznávají. ⁹ I stal se křik veliký. A povstavše učitelé strany farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto člověku; protož buď že mluvil jemu duch neb anděl, nebojume s Bohem. ¹⁰ A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldnéřům sjíti dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich a vésti do vojska. ¹¹ V druhou pak noc ukázav se jemu Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě. ¹² A když byl den, sšedše se někteří z Židů, zapřisáhli se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani píti, až zabijí Pavla. ¹³ A bylo jich více než čtyřiceti, kteříž se byli tak spikli. ¹⁴ Kterížto přistoupivše k předním kněžím a k starším, řekli: Prokletím prokleli jsme se, že neokusíme ničehož, dokudž nezabijeme Pavla. ¹⁵ Protož vy nyní dejte věděti hejtmanu, z jednotejného vší rady svolení, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco jistšího chtěli zvěděti o jeho věcech; my pak, prve nežliť se k vám přiblíží, hotovi jsme jej zabíti. ¹⁶ Slyšev pak o těch úkladech, syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska a pověděl Pavlovi. ¹⁷ Tedy

zavolav Pavel k sobě jednoho z setníků, řekl: Doved' mládence tohoto k hejtmanu; neboť má jemu něco povědít. ¹⁸ A on pojav jej, vedl k hejtmanu a řekl jemu: Vězeň Pavel zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence přivedl k tobě, že by měl něco mluvit s tebou. ¹⁹ I vzav jej hejtman za ruku jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se ho: Co jest to, ješto mi máš oznámiti? ²⁰ Tedy on řekl: Že jsou Židé uložili prositi tebe, abys k nim zítra do rady uvedl Pavla, jako by něco jistšího chtěli vyzvědět o něm. ²¹ Ale ty nepovoluj jim; neboť úklady činí jemu více než čtyřiceti mužů z nich, kteříž se zapřisáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani pítí, až jej zabijí. A jižť jsou hotovi, čekajíce na odpověd od tebe. ²² Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav: Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil. ²³ A zavolav dvou setníků, řekl jim: Připravte žoldnéřů dvě stě, aby šli až do Cesaree, a jezdců sedmdesáte, a drabantů dvě stě k třetí hodině na noc. ²⁴ I hovada přiveďte, aby vsadíce na ně Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vladaři; ²⁵ Napsav jemu také i list v tento rozum: ²⁶ Klaudius Lyziáš výbornému vladaři Felixovi vzkazuje pozdravení. ²⁷ Muže tohoto javše Židé, hned zamordovati měli. Kteréhožto já, přispěv s houfem žoldnéřů, vydřel jsem, zvěděv, že jest Říman. ²⁸ A chtěje zvěděti, z čeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich. ²⁹ I shledal jsem, že na něj žalují o nějaké otázky Zákona jejich a že nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vězení. ³⁰ A když mi

povědíno o úkladech, kteréž jsou o něm skládali Židé, ihned jsem jej poslal k tobě, přikázav také i žalobníkům jeho, aby, což mají proti němu, oznámili před tebou. Měj se dobře. ³¹ Tedy žoldnéři, jakž jim poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v noci do Antipatridy. ³² A nazejtří, nechavše jízdných, aby s ním jeli, vrátili se do vojska. ³³ Oni pak přijevše do Cesaree, dali list vladaři, a Pavla také postavili před ním. ³⁴ A přečta list vladař, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A zvěděv, že jest z Cilicie, ³⁵ Řekl: Budu tě slyšeti, když tvoji žalobníci také přijdou. I rozkázal ho ostříhati v domě Herodesově.

24

¹ Po pěti pak dnech sstoupil nejvyšší kněz Ananiáš s staršími a s nějakým Tertullem řečníkem; kteřížto postavili se před vladařem proti Pavlovi. ² A když povolán byl, počal naň žalovati Tertullus, řka: ³ Kterak mnohý pokoj způsoben jest nám skrze tebe a mnohé věci v tomto národu výborně se dějí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším děkováním vyznáváme, výborný Felix. ⁴ Ale abych tě déle nezaměstnával, prosím, vyslyšíš nás maličko podle obyčeje přívětivosti své. ⁵ Nalezli jsme zajisté člověka tohoto nešlechetného, a vzbuzujícího různice mezi všemi Židy po všem světě, a vůdci té sekty nazaretské; ⁶ Jenž také i o to se pokoušel, aby chrámu poskvrnil; a kteréhožto javše, vedle Zákona našeho chtěli jsme souditi. ⁷ Ale přišed

k tomu hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou našich, ⁸ Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobě. Od něhožto ty sám budeš moci, vyptaje se, zvědět o všem o tom, z čeho my jej viníme. ⁹ A k tomu se přimluvili i Židé, pravíce, že to tak jest. ¹⁰ Tedy Pavel odpověděl, když mu návěští dal vladař, aby mluvil: Od mnohých let věda tebe býti soudcím národu tomuto představeným, s lepší myslí k tomu, což se mne dotýče, odpovídati budu, ¹¹ Poněvadž ty můžeš to vědět, že není tomu dní více než dvanácte, jakž jsem přišel do Jeruzaléma, abych se modlil. ¹² A aniž jsou mne našli v chrámě s někým se hádajícího, aneb činícího roty v zástupu, ani v školách, ani v městě, ¹³ Aniž toho prokázati mohou, což na mne žalují. ¹⁴ Ale totot já před tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž oni nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců svých, věře všemu, cožkoli psáno jest v Zákoně a v Prorocích, ¹⁵ Maje naději v Bohu, že bude, jehož i oni čekají, vzkříšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých. ¹⁶ A tak se chovati hledím, abych měl dobré svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi vždycky ¹⁷ Po mnohých pak letech přišel jsem, almužny nesa národu svému a oběti. ¹⁸ Při čemž mne našli v chrámě očištěného, ne s zástupem, ani s bouřkou, někteří Židé z Azie, ¹⁹ Kteříž by měli tuto také před tebou státi a žalovati, měli-li by co proti mně. ²⁰ Anebo nechať tito sami povědí, našli-li jsou na mně jakou nepravost, když jsem stál v radě, ²¹ Leč to jedno promluvení,

že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro vzkříšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás. ²² A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestě něco místnějšího vyzvěděl, řka: Až hejtman Lyziáš sem přijede, posoudím té pře vaší. ²³ I poručil setníkovi, aby Pavla ostríhal a polehčil mu vězení a nebránil žádnému z přátel jeho posluhovati jemu anebo navštěvovati ho. ²⁴ Po několika pak dnech přišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od něho o víře v Krista. ²⁵ A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdrželivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný zavolám tě. ²⁶ Nadál se pak, že jemu Pavel dá nějaké peníze, aby jej propustil, pročež i tím častěji, povoláváje ho, mluvíval s ním. ²⁷ Po dvou pak letech měl po sobě náměstka Felix, Festa Porcia, a chtěje se zalíbiti Židům Felix, nechal Pavla v vězení.

25

¹ Tedy Festus vladařství ujav, po třech dnech přijel z Cesaree do Jeruzaléma. ² I oznámili jemu nejvyšší kněz a přednější z Židů o Pavlovi, a prosili ho, ³ Žádajíce té milosti proti němu, aby jej kázal přivésti do Jeruzaléma, zálohy učinivše jemu, aby zabit byl na cestě. ⁴ A Festus odpověděl, že má Pavel ostríhán býti v Cesaree, a on sám že tudíž tam přijede. ⁵ Protož (řekl), kteříž z vás mohou, nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na tom muži,

nechat naň žalují. ⁶ A pobyv mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolicí, kázal Pavla přivésti. ⁷ Kterýžto když byl přiveden, obstoupili jej ti, jenž byli přišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a těžké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž nemohli dovésti, ⁸ Nebo Pavel při všem mírnou zprávu dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaři nic neprovinil. ⁹ Ale Festus, chtěje se Židům zalíbiti, odpověděl, řekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma a tam o to souzen býti přede mnou? ¹⁰ I řekl Pavel: Před stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobře to víš. ¹¹ Nebo jestližeť jim v čem ubližuji, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírámť umřítí; a pakliť nic toho při mně není, z čehož mne oni viní, žádnýť mne jim nemůže dáti. K císaři se odvolávám. ¹² Tedy Festus promluviv s radou, odpověděl: K císaři se odvolal? K císaři půjdeš. ¹³ A po několika dnech král Agrippa a Bernice přijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa. ¹⁴ A když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlově při, řka: Muž jeden ostaven jest od Felixu v vězení, ¹⁵ O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémě, oznámili mi přední kněží a starší Židovští, žádající na něj ortele. ¹⁶ Kterýmž jsem odpověděl, že není obyčej Římanům vydati člověka na smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba děje, přítomné měl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z čehož by byl obviňován. ¹⁷ A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho

meškání, druhý den posadiv se na soudné stoličce, rozkázal jsem přivésti toho muže. ¹⁸ Jehožto žalobníci tu stojíce, z ničeho takového nevinili ho, čehož jsem já se domníval. ¹⁹ Ale o nějaké otázky při tom svém náboženství měli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ. ²⁰ Já pak maje tu při v pochybnosti, řekl jsem jemu, chtěl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty věci souzen býti. ²¹ A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaři. ²² Tedy Agrippa řekl k Festovi: Chtělť bych i já rád člověka toho slyšeti. A on řekl: Zítřa ho uslyšíš. ²³ Nazejtří pak, když přišel Agrippa a Bernice s velikou slávou, a vešli na síň s hejtmany a s lidmi nejznamenitějšími města toho, k rozkázání Festovu přiveden jest Pavel. ²⁴ I řekl Festus: Králi Agrippa a všickni, kteříž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za nějžto všechno množství Židů prosili mne, i v Jeruzalémě i zde, křičíce, že takový nemá více živ býti. ²⁵ Já pak shledav to, že nic hodného smrti neučinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati. ²⁶ O němž, co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem jej teď přivedl před vás, a zvláště před tebe, králi Agrippa, abych vyptaje se, věděl, co psáti. ²⁷ Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vězně a pře jeho neoznámiti.

26

¹ Potom Agrippa řekl Pavlovi: Dopouštíť se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh

ruku, mluvil: ² Na všechny ty věci, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippu, za šťastného se počítám, že dnes před tebou odpovídati mám, ³ A zvláště proto, poněvadž jsi ty povědom všech těch, kteříž u Židů jsou, obyčejů a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšíš mne trpělivě. ⁴ O životu mém hned od mladosti mé, jaký byl od počátku v národu mém v Jeruzalémě, vědí všickni Židé, ⁵ Měvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby chtěli svědectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus. ⁶ A nyní pro naději toho zaslíbení, kteréž se stalo otcům našim od Boha, teď stojím, soudu jsa poddán, ⁷ K kterémužto zaslíbení dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustavičně dnem i nocí, naději má, že přijde; pro kteroužto naději žalují na mne Židé, ó králi Agrippu. ⁸ A tak-liž se to od vás za nepodobné k víře soudí, že Bůh křísí mrtvé? ⁹ Ačť i mně se zdálo, že by mi náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného činiti, ¹⁰ Jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti. ¹¹ A po všech školách často trápě je, přinucoval jsem, aby se rouhali; a náramně rozlítiv se na ně, protivil jsem se jim, až i do jiných měst na to jsem jezdil. ¹² A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a s poručením předních kněží, ¹³ O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný,

obklíčilo mne, i ty, kteříž se mnou šli. ¹⁴ A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mně a řkoucí Židovským jazykem: Saule, Saule, proč mi se protivíš? Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati. ¹⁵ A já řekl: I kdo jsi, Pane? A on řekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. ¹⁶ Ale vstaň a stůj na nohách svých; nebo protoť jsem se tobě ukázal, ať bych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, kteréž jsi viděl, i těch, v kterýchžto ukazovati se budu tobě, ¹⁷ Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní posílám, ¹⁸ Otvíráti oči jejich, aby se obrátili od temností k světlu a z moci ďábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne. ¹⁹ A protož, ó králi Agrippe, nebyl jsem nevěřící nebeskému vidění. ²⁰ Ale hned nejprv těm, kteříž jsou v Damašku a v Jeruzalémě, i po vsí krajině Judské, potom i pohanům zvěstoval jsem evangelium, aby pokání činili a obrátili se k Bohu, skutky hodné pokání činíce. ²¹ A pro tu příčinu Židé javše mne v chrámě, pokoušeli se rukama svýma zamordovati. ²² Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi: ²³ Totiž, že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první, zvěstovati světlo lidu tomuto i pohanům. ²⁴ To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým řekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe

přivodí. ²⁵ On pak řekl: Nebláznímť, výborný Feste, ale slova pravdy a střednosti mluvím. ²⁶ Víť zajisté o těch věcech král, před kterýmž směle a svobodně mluvím; nebo mám za to, žeť ho nic z těchto věcí tajno není, poněvadž se toto nedálo pokoutně. ²⁷ Věříš-li, králi Agrippa, Prorokům? Víím, že věříš. ²⁸ Tedy Agrippa řekl Pavlovi: Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem. ²⁹ A Pavel řekl: Žádalt' bych od Boha, abyste i poněkud i z cela, netoliko ty, ale všickni, kteříž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromě okovů těchto. ³⁰ A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladař a Bernice, i ti, kteříž s nimi seděli. ³¹ A odšedše na stranu, mluvili spolu, řkouce: Nic hodného smrti neb vězení nečiní člověk tento. ³² Agrippa pak Festovi řekl: Mohl propuštěn býti člověk tento, kdyby se byl neodvolal k císaři.

27

¹ A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poručen jest i Pavel i někteří jiní vězňové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým. ² Tedy všedše na loď Adramyttenskou, abychom se plavili podle krajin Azie, pustili jsme se na moře. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tessaloniky. ³ Druhý pak den připravili jsme se k Sidonu. A tu Julius přívětivě se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí. ⁴ A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru, protože byl vítr odporný nám. ⁵ A tak přeplavivše se

přes moře Cilické a Pamfylické, přišli jsme do města Myry, kteréž jest v krajině, jenž slove Lycia. ⁶ A tu našed setník bárku Alexandrinskou, kteráž měla plouti do Vlach, uvedl nás na ni. ⁷ A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva připlouli proti Gnidum, a vítr nám bránil přiblížiti se k zemi, i podjeli jsme Krétu podle Salmóny. ⁸ A sotva ji pomíjeti mohše, přijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pěkný břeh, od kteréhožto nedaleko bylo město Lasea. ⁹ Když pak drahý čas přešel, a již bylo nebezpečné plavení, (neb již byl i půst pominul,) napomínal jich Pavel, ¹⁰ Řka k nim: Muži, vidím, že s velikým ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich toto plavení bude. ¹¹ Ale setník více věřil správci lodí a marináři, nežli tomu, co Pavel pravil. ¹² A když nebylo tu příhodného přístavu, kdež by pobýli přes zimu, mnozí tak radili, aby se předce pustili odtud, zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu tu pobýti na břehu Kréty, kterýž leží k větru nešpornímu a k větru více než západnímu. ¹³ A když počal vítr víti od poledne, majíce za to, že se budou umíněnou cestou držeti, i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty. ¹⁴ Po neveliké pak chvíli zdvihl se proti nim vítr bouřlivý půlnoční, kterýž slove Euroklydon. ¹⁵ A když lodí zachváčena byla a nemohla odolati proti větru, pustivše ji po větru, tak jsme se vezli. ¹⁶ A přiběhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti člun u bárky. ¹⁷ Kterýžto zdvihše, pomoci užívali,

podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpečné, spustivše člun, tak se plavili. ¹⁸ A když bouře vichrová námi velmi zmítala, na druhý den, což bylo v lodí nákladů, metali ven. ¹⁹ A třetí den i to nádobí bárce potřebné svýma rukama vyházeli jsme. ²⁰ A když ani slunce se neukázalo ani hvězdy za mnoho dní, a bouře vždy větší nastávala, již byla všechna naděje o vysvobození našem odjata. ²¹ A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpečenství tohoto a škody. ²² A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé. ²³ Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím, ²⁴ Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalt jest tobě Bůh všechny, kteříž se plaví s tebou. ²⁵ Protož buďte dobré mysli, muži; neboť já věřím Bohu, žeť se tak stane, jakž jest mi mluveno. ²⁶ Mámeť se pak dostati na nějaký ostrov. ²⁷ A když již byla čtrnáctá noc, a my se plavili po moři Adriatickém, okolo půlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala krajina nějaká. ²⁸ Kterížto spustivše do vody olovnici, našli hlubokost dvadcti loktů; a odjevše odtud maličko, opět spustivše olovnici, našli hlubokost patnácti loktů. ²⁹ A bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky čtyři kotve, žádali, aby den byl. ³⁰ Chtěli pak marináři utéci z bárky, pustivše člun do moře, pod zámyslem, jako

by chtěli od předku lodí kotve roztahovati, ³¹ I řekl Pavel setníkovi a žoldnérům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachování býti. ³² Tedy žoldnéři utínali provazy u člunu, a pustili jej, aby pryč plynul. ³³ A když již dnělo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, řka: Již jest tomu dnes čtrnáctý den, jakž očekávajíce, trváte lační, nic nejedouce. ³⁴ Protož prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb žádného z vás vlas s hlavy nepadne. ³⁵ A to pověděv, vezma chléb, díky vzdával Bohu přede všemi, a rozlomiv, počal jísti. ³⁶ A tak potěšeni byvše všickni, pojedli i oni. ³⁷ Bylo pak nás všech osob na lodí dvě stě sedmdesáte a šest. ³⁸ A nasyceni jsouce pokrmem, oblehčovali bárku, vysypajíce pšenici do moře. ³⁹ A když byl den, nemohli země viděti, než okřídli nějaké znamenali, ano má břeh, k němuž myslili, kdyby jak mohli přistáti s lodí. ⁴⁰ A vytáhše kotvy, pustili se po moři, rozpustivše také provazy pravidl; a zdvihše plachtu k větru, táhli se k břehu. ⁴¹ Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moře schází, tu se zastavila lodí. A přední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím vln. ⁴² Tedy žoldnéři radili setníkovi, aby vězně zmordovali, aby jim některý vyplyna, neutekl. ⁴³ Ale setník chtěje zachovati Pavla, nedal toho učiniti. I rozkázal těm, kteříž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do moře a vyplynuli na zem, ⁴⁴ Jiní pak aby na dskách plynuli a někteří na těch kusích lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.

28

¹ A tak zachování jsouce, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita. ² Lidé pak toho ostrova velikou přívětivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici dřev, přijali nás všechny, pro déšť, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu. ³ A když Pavel sebral drahně roždí a kladl na oheň, ještěrka, utíkajíc před horkem, připjala se k ruce jeho. ⁴ A když uzřeli lidé toho ostrova, ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jedni k druhým: Jistě člověk tento jest vražedník; neb ač z moře vyšel, však pomsta Boží nedá jemu živu býti. ⁵ Ale on strásl tu ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo. ⁶ Oni pak očekávali, že oteče, aneb padna, pojednou umře. A když toho dlouho čekali a viděli, že se mu nic zlého nestalo, změnivše myšlení své, pravili, že jest on bůh. ⁷ Na těch pak místech měl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto přijav nás k sobě, za tři dni přátelsky u sebe v hospodě choval. ⁸ I přihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a červenou nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se, vzložil na něj ruce a uzdravil jej. ⁹ A když se to stalo, tedy i jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přistupovali, a byli uzdravováni. ¹⁰ Ctili nás pak velice, a když jsme se měli pryč plaviti, nakladli nám na lodí toho, čehož potřebí bylo. ¹¹ A po třech měsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrově přes zimu, majici za erb Kastora a Polluxa. ¹² A když jsme přijeli do Syrakusis, zůstali jsme tu za tři dni. ¹³ A odtud

okolo plavíce se, přišli jsme do Regium; a po jednom dni, když vál vítr od poledne, druhý den přijeli jsme do Puteolos. ¹⁴ Kdežto našli jsme bratří, kteříž nás prosili, abychom pobyli u nich za sedm dní. A tak jsme šli k Římu. ¹⁵ Odkudž, když o nás uslyšeli bratří, vyšli proti nám až na rynek Appiův a ke Třem krčmám. Kteréžto uzřev Pavel, poděkoval Bohu a počal býti dobré mysli. ¹⁶ A když jsme přišli do Říma, setník dal vězně v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi dopuštěno, aby sám bydlil s žoldněrem, kterýž ho ostříhal. ¹⁷ I stalo se po třech dnech, svolal Pavel muže přední z Židů. A když se sešli, řekl k nim: Muži bratří, já nic neučiniv proti lidu ani proti obyčejům otcovským, jat jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Římanům, ¹⁸ Kteríž vyslyševše mne, chtěli mne propustiti, protože žádné viny hodné smrti na mně nebylo. ¹⁹ Ale když Židé tomu odpírali, přinucen jsem odvolati se k císaři, ne jako bych měl co národ svůj žalovati. ²⁰ A protož z té příčiny povolal jsem vás, žádostiv jsa viděti vás a s vámi promluviti; nebo pro naději lidu Izraelského řetězem tímto svázán jsem. ²¹ A oni řekli jemu: Myť jsme žádného psaní neměli o tobě z Židovstva, aniž kdo z bratří přijda, vypravoval nám, aneb mluvil co zlého o tobě. ²² Ale žádámeť od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o té sektě, že se jí všudy odpírá. ²³ A když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k němu, jimžto s osvědčováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víře

o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Proroků, od jitra až do večera. ²⁴ A někteří uvěřili tomu, což Pavel vypravoval, někteří pak nevěřili. ²⁵ A tak nejsouce mezi sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno slovo: Jistě žeť jest dobře Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcům našim, ²⁶ Řka: Jdi k lidu tomuto a rciž jim: Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hleděti budete, a neuzříte. ²⁷ Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil. ²⁸ Budiž vám tedy známo, že jest pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť slyšeti budou. ²⁹ A když on to propověděl, odešli Židé, majíce mezi sebou mnohé hádky. ³⁰ Pavel pak trval za celé dvě léta v hospodě své, a přijímal všecky, kteříž přicházeli k němu, ³¹ Káže o království Božím a uče těm věcem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vší doufanlivostí bez překážky.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2020-04-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900